

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

24. ČERVNA 2001

Z obsahu:

Buď veleben, Hospodine!

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
6. června 2001
- strana 2 -

Historie úcty k Neposkvrněnému

Srdci Panny Marie (1)
Úcta k nejsvětější Panně
je velkým dobrodiním pro
celé lidstvo
- strana 4 -

Vzácná pomoc anděla strážného

René Lejeune
o úloze andělů strážných
v našem životě
- strana 5 -

Jan XXIII. opět na náměstí Svatého Petra

Homilie Jana Pavla II.
o slavnosti Seslání
Ducha svatého
- strana 6 -

Myšlenky kardinála New- mana o Boží prozřitel- nosti (2)

- strana 7 -

Petr v Římě

St. Falasca a G. Riccardi
- strana 8 -

Ze stínu ke světlu

Svědectví jednoho
vězně (1)
- strana 14 -

Bud' veleben, Hospodine!

Veleben bud', Hospodine, Bože Izraele, našeho otce (1 Kron 29,10). Tento hlasitý zpěv chvály, který první kniha Kronik vkládá na Davidovy rty, ožívuje před námi výbuch radosti, s nímž společenství staré úmluvy zdravilo velké přípravy na stavbu chrámu, plod společného úsilí krále a těch četných, kteří se exponovali spolu s ním. Přímou závodili ve velkodušnosti, protože to vyžadoval příbytek, který nebyl určen člověku, ale Hospodinu Bohu (1 Kron 29,1).

Když čteme po staletích o této události, vidíme, že kronikář tuší city Davida i city celého národa, jejich radost a jejich

úžas nad těmi, kteří dali svůj příspěvek: *Lid se radoval z toho, co bylo dobrovolně darováno, že z celého srdce se odevzdávaly dary Hospodinu. Také král David se převlece radoval.* (1 Kron 29,9)

Bůh - původce všeho dobra

To je kontext, ve kterém se kantikum rodí. Ale jen krátce setrvává u lidského uspokojení, aby ihned položil těžiště pozornosti na Boží slávu: *Tvá je, Hospodine, velikost a moc...tobě přísluší kralovat...* Velké pokušení, které chystá léčku vždy, když se uskutečňují velká díla pro Hospodina, spočívá v tom, že se sami stavíme do středu a cítíme se jako Boží věřitelé. David naopak všechno odevzdává Hospodinu. Není to člověk se svou inteligencí a svou silou, kdo je prvním tvůrcem všeho toho, co se uskutečnilo, nýbrž sám Bůh.

David tak vyjadřuje hlubokou pravdu, že **všechno je milost**. V jistém smyslu to, co bylo dáno pro chrám k dispozici, není víc než navrácení, navíc krajně

ubohé, toho, co Izrael přijal jako nedocenitelný dar úmluvy, kterou uzavřel Bůh s praotci. Ve stejné linii připisuje David zásluhu Hospodinu za všechno to, co utváří jeho štěstí, ať už na poli vojenském, politickém, či ekonomickém. Všechno přichází od něho!

Oslava Božího otcovství

Z toho prameni kontemplativní rozlet těchto veršů. Zdá se, že autorovi kantika nestačí slova, aby vyjádřil Boží velikost a moc. Vidí ji především ve zvláštním otcovství projeveném Izraeli, *našemu otci*. A to je první titul, který vyžaduje chválu *od věků navěky*.

Při křesťanské modlitbě těmito slovy nemůžeme nevzpomenout onoho otcovství, které se zjevilo nejplnějším způsobem ve **vtělení Božího Syna**. Jen on a pouze on může rozmlouvat s Bohem a nazývat ho v nejvládnějším smyslu vroucně *Abba* (Mk 14,36). Současně skrze dar Ducha se stáváme účastní jeho synovství, které z nás činí *syny v Synu*. Požehnání dávného Izraele Bohem Otcem získává pro nás na intenzitě, kterou nám Ježíš projevil, když nás učil nazývat Boha *Otče nás*.

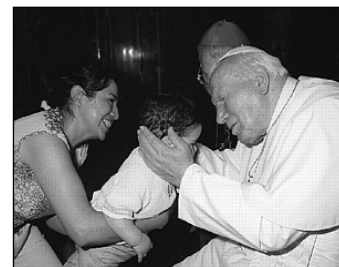
Chvála Stvořiteli

Pohled biblického autora se pak rozšiřuje od dějin spásy

k celému vesmíru, aby rozjímal o velikosti Boha Stvořitele: *Tobě patří všechno na nebi i na zemi*. A dále: *Ty jsi svrchovaně povýšený nade vším*. Tak jako v 8. žalmu, i prosebník našeho kantika pozvedá hlavu k nekonečné ploše nebes, rozšiřuje pak užaslý pohled na nesmírnost země a všechno vidí podrobeno vládě Stvořitele. Jak vyjádřit Boží slávu? Slova se kupí jakoby v mystickém závodu: *velikost, moc, nádhera, lesk* a pak ještě *moc a vláda*. Všechno krásné a velké, co člověk zakouší, má být věnováno tomu, který je u počátku všech věcí a všechno řídí. Člověk ví, že všechno, co má, je Boží dar, jak zdůrazňuje David v další části kantika: *Vždyť co jsem já a co je můj lid, že máme možnost takto přinášet dobrovolné dary? Od tebe pochází všechno. Dáváme ti to, co jsme přijali z tvých rukou.* (1 Kron 29,14)

Skutečný smysl obětování darů

Toto pozadí skutečnosti jakožto Božího daru nám pomáhá spojovat pocity chvály a vděčnosti kantika s autentickou «obětnickou» spiritualitou, kterou nám liturgie dává prožívat především v eucharistické slavnosti. To vyplývá z dvojí modlitby, kterou kněz obětuje chléb a víno určené k tomu, aby se staly Tělem a Krví Kris-

ta: *»Z tvé štědrosti jsme přijali chléb, který ti přinášíme. Je to plod země a plod lidské práce a stane se nám chlebem věčného života.«*

Modlitba se opakuje i pro víno. Podobné pocity vnuká jak božská byzantská liturgie, tak prastarý římský kánon, když v eucharistické anamněze vyjadřují vědomí, že obětujeme Bohu jako dar věci od něho přijaté.

Pokuseň slávy a moci

Poslední uplatnění této vize Boha se naplňuje v kantiku při pohledu na lidskou zkušenost s bohatstvím a mocí. Obě tyto dimenze se vynořily, když David přerodžďoval to, co je potřebné pro stavbu chrámu. Mohlo to být pokušení pro něho samého, ono **všeobecné pokušení: jednat, jako bychom byli absolutními arbitry toho, co vlastníme, činit z toho motiv k nadutosti a zpupnosti vůči druhým**. Modlitba citovaná v tomto kantiku uvádí člověka do jeho dimenze jakožto *»chudého«*, který všechno přijímá.

Králové této země nejsou tedy obrazem božského kralování: *Ty vládneš nade vším. Majetní nasmějí zapomínat na původ svých vlastních statků: Bohatství a sláva pocházejí od tebe*. Mocní musejí umět děkovat Bohu, prameni *veškeré velikosti a vlády*. Křesťan je povolán, aby četl tyto výrazy a rozjímal přitom o slávě zmrtvýchvstalého Krista, kterého Bůh oslavil *»vysoko nad všechna knížata, mocnosti, síly a panstva (Ef 1,21)»*. Kristus je skutečný Král všehomíra.

L'Osservatore Romano
7. 6. 2001

Mezititulky a zvýraznění redakce Světla

PROHLÁŠENÍ ŘEDITELE TISKOVÉHO STŘEDISKA SVATÉHO STOLCE

Jak sdělil vatikánský tiskový mluvčí, Svatý stolec vzal s velkým politováním na vědomí zprávu o gestu, které učinil arcibiskup Mons. Emanuelle Milingo.

Jmenovaný arcibiskup se svou účastí na veřejném svatebním obřadu sekty »Moon« sám postavil mimo katolickou církev a způsobil tak těžkou ránu jednotě, kterou mají v první řadě biskupové v církvi dosvědčovat.

Proto není možné ho nadále pokládat za biskupa katolické církve a věřící jsou vyzváni, aby z toho vyvodili závěry pro své chování, pokud jde o účast na jeho dalších akcích, které představují podklad pro kanonické sankce. Ty mu budou sděleny a pak budou veřejně vyhlášeny.

Závažná otázka

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Vezmi svůj kříž a následuj mě!

Božského Učitele dnes nenajdeš uprostřed zástupů. Musíš za ním do ústraní. Odebral se do samoty, aby mohl rozmlouvat se svým Otcem. Pozoruj s úctou jeho usebranost a vroucnost a uvědom si znovu, že apoštolská horlivost vyžaduje neméně horlivou modlitbu v úplné odloučenosti ode všeho, co by mohlo narušovat důvěrný rozhovor s Otcem. Chceš-li slyšet něžný Otcův hlas, všechno ostatní musí umlknout. Před každou modlitbou pros nejdříve Pána: *Nauč mě modlit se*⁽¹⁾.

Když se správně modlíš, nejen že s Pánem rozmlouváš, ale také jej poznáváš. A čím lépe jej znáš, tím důvěrnější může být váš rozhovor. Pán se dnes modlí i za tebe a představuje tě svému Otcovi, neboť Otec mu ukládá nelehký úkol: aby se dnes představil svým přátelům tak, jak jej dosud neznají.

Jak je to důležité, poznáš z jeho otázky: *Za koho mě lidé pokládají?* Pán nepotřebuje vyzvídat, jak na tom je. On sám to ví velice dobře. Jeho otázka tě má přivést k vážnému zamyšlení, jak se ještě 2000 let po jeho příchodu staví kdysi křesťanská země ke svému nejvznešenějšímu Hostu a Vykupiteli. Přízněj mu s bolestí v srdci, že kolem tebe je mnoho těch, které to ani nezajímá. Jsou jiní, kteří dnes mluví o Ježíši, ale přitom nemají na mysli toho, kterého nám *dal Otec, protože miloval svět*⁽²⁾. Zařadili si ho mezi všemožné »proroky« či »mistry«.

Jsou tu i takoví, kteří by se po době nátlaku opět chtěli k Bohu vrátit, ale často tak, že si ho spíše sami utvářejí podle svých představ, aby v něm měli nástroj k naplnění svých vlastních tužeb. Mnozí dnes Boha sice neodmítají, ale chtějí takového, který člověku nebude nijak překážet v jeho snaze být sám sobě svrchovaným pánem i spasitelem.

Pokoušení dotvářet si Boha podle svého vlastního obrazu se však nevyhýbá ani zbožné duši. Proto využij dobře dnešní příležitosti poznat Božího Syna u něho samého. Buď při tom připraven odložit bez váhání i ty své nejamilovanější představy, pokud nebudou v úplné shodě s tím, co slyšíš z Pánových úst. Poslouchej tedy pozorně a s pokornou otevřeností, co Ježíš o sobě zjevuje těm, které si vyvolil, a odlož předem všechny výhrady, protože každá z nich by byla jen smutným návratem k troulalosti, třeba i nepřiznané. Jestliže by ti z Pánovy osoby chyběly jeho nejpodstatnější rysy, pak bys nebyl učedníkem Syna člověka, ale jen cítělem svých vlastních představ a zájmů.

To, co Pána nejvýstižněji charakterizuje, se ti totiž může zdát až příliš překvapující, zarážející, nepopulární, takřka nepřijatelné: všechno směřuje k jednomu: že ani jako Syn živého Boha zde na zemi nebude patřit k těm, které svět obdivuje a vynáší. Bude naopak předmětem opovržení, posměchu, odmítání, vystaven dokonce bolestnému utrpení a postupné smrti. Teprve potom, až *třetího dne bude vzkříšen*. Pán přitom také nepokrytě odhaluje, **kdo** jej to zavrhně a odsoudí na smrt. Jeho pokošení bude o to větší, že to nebudou pohané a nevěřící, kdo jej odsoudí, ale sami *velekněží a učitelé Zákona*, nejvyšší oficiální představitelé Božího lidu a toho náboženství, které Bůh zjevil Izraeli spolu se zaslíbením Mesiáše. Tak dlouho na něho čekali, a když skutečně přišel a stanul uprostřed nich, *jeho vlastní ho nepřijali*⁽³⁾. Ale právě touto svou zdánlivou prohrou Ježíš *přemůže svět*⁽⁴⁾.

O všem strádání a ponížení, které má naplnit jeho pozemský život, nemluví Pán proto, aby si posteskl a postěžoval, nedovolává se tak soucitu. Šimonovu domluvu, jakkoliv dobře míněnou, dokonce rozhodně odmítá jako ďáblovu pokušení⁽⁵⁾. Představuje zde svůj lidský a pozemský osud ze zcela jiného důvodu: nastal čas, aby si připravil ty, které si vyvolil a pozval, aby *byli s ním tam, kde je on*⁽⁶⁾. V tom, v čem se Bůh přiblížil nejvíce k člověku, má se člověk přiblížit k Bohu. Jen tak budou křesťané, to znamená ti, kteří životem podle Krista zjevují Krista, předávat jeho zvěst všem těm nešťastným a zaslepeným, kteří jej stále nepoznávají. Jinak nosí své jméno neprávem.

Na to myslí, chceš-li lépe pochopit, co od tebe Pán právem očekává, když se ti dostalo té nesmírné milosti, že *jsi byl pokřtěn v Krista a oblékl jsi na sebe Krista*. Hříchem narušené přirozenosti se nelíbí, když má právě takto následovat Pána, chtěla by si uchránit svůj falešný blahobyt. Nemůžeš tedy *obléci nového člověka*⁽⁷⁾ jinak, než když *zapřeš sám sebe*, a to bolí. Tento *tvůj kříž*, který tíží i svou každodenností, ti ovšem nenakládá na bedra Pán. Přeje si, abys jej pozdvědl sám, ano, přijal ho za svůj, tak jak to činí on. *Proč jsi tak ustrašený? Nemáš víru?*⁽⁸⁾ Zažeh strach láskou a důvěrou, a brzy poznáš, že *jeho milost je lepší než život*⁽⁹⁾. Zeptej se těch, kteří mu uvěřili a *tak jej velebili ve svém životě*⁽¹⁰⁾. Jejich zkušenost tě přesvědčí, že ten, kterého máš věrně následovat, *je i tvůj pomocník, jehož pravice tě podpírá*. Co mu řekneš, odpovíš?

Bože můj, snažně tě hledám, má duše po tobě žízní jak vyprahlá bezvodá země⁽¹¹⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 11,2; ⁽²⁾ srov. Jan 3,16; ⁽³⁾ Jan 1,11;

⁽⁴⁾ Jan 16,33; ⁽⁵⁾ srov. Mt 16,23; ⁽⁶⁾ srov. Jan 17, 24

⁽⁷⁾ Kol 3,10; ⁽⁸⁾ srov. Mk 4,41; ⁽⁹⁾ resp. žalm 63

⁽¹⁰⁾ tamt.; ⁽¹¹⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 12,10-11

Toto pravi Hospodin:
„Na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma vylijí ducha milosti a prosby o slitování. Budou hledět na toho, kterého probodli, budou nad ním naříkat, jako se naříká nad jediným synem, budou nad ním lkát, jako se lká nad prvorozeným synem. V onen den bude v Jeruzalémě veliký nárek, jako se naříká v Hadad-Rimmonu na me-giddské pláni.“

2. čtení – Gal 3,26-29

Bratři!
Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Krista Ježíše, vy všichni, pokřtěni v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši.

A když patříte Kristu, jste tedy Abrahámovo potomstvo a dědici podle zaslíbení.

Evangelium – Lk 9,18-24

Když se Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otá-zal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“

Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“

Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“

Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“

On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neříkali, a dodal, že Syn člověka bude mu-set mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabít a třetího dne že bude vzkří-šen.

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

Historie úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie (1)

Úcta k nejsvětější Panně je velikým dobrodiním pro celé lidstvo. Pozvedá vysoko důstojnost ženy, »naší sestry«, posvěcuje a potěšuje rodinu, povzbuzuje všechny, aby se dívali vzhůru, aby mysleli také na neviditelná a věčná dobra.

Ale pro křesťany je tato úcta sladkou povinností a příjemnou potřebou. Chtěl tomu tak sám Bůh a tato úcta má svůj základ v Písmu svatém, v učitelském úřadu církve a ve zkušenosti života a milosti.

Podle Písma svatého Maria z vnuknutí Ducha svatého zvolala: *Hle, od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení*, a je tedy přirozené, že jako Boží děti chceme patřit k počtu těch, kteří v průběhu staletí uskutečňují toto proroctví a následují archanděla Gabriela a sv. Alžbětu, která jako symbol církve pozdravila Ježíše a jeho panenskou Matku, a také onu ženu, která nadšeně zvolala: *Blahoslavený život, který tebe nosil, a prsy, které tě kojily* (Lk 11,27).

Učení církve můžeme rekapitulovat v těchto tezích, které jsou důsledkem biblického zjevení a souhrnem nauky Otců.

1. Církev je Boží rodina a matkou této rodiny je Maria; je Božím zákonem, aby děti ctily a milovaly svou matku. Proto 2. vatikánský koncil ukládá věřícím, »aby velkodušně podporovali úctu k blahoslavené Panně, především liturgickou, a vážili si mariánských modliteb a pobožností, které učitelský úřad během staletí doporučoval (LG 67)«.

2. Jelikož nebeský Otec nám chtěl darovat svého Syna, našeho Vykupitele, prostřednictvím Panny Marie, je nabíledni, že nám v Marii svěřil cestu, po které máme jít k němu, a spojit se tak pevně s jeho Synem (Sv. Pius X.: *Ad diem illum*).

Křesťan musí po celý život usilovat o následování Pána Ježíše: *Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Ježíš* (Fil 2,5). Jaké bylo smýšlení Ježíšova Srdce? Mnozí Otcové, učitelé a svatí církve Boží odpovídají jednohlasně: heroická láska k Otci, horoucí, synovská a svatá láska k neposkvrněné Matce, něžná a silná láska ke své snoubence církvi.

Křesťanství není gnóze, nýbrž život, život v Kristu ke slávě Otcově; je to tedy zkušenost více či méně zakoušená z Kristova života v nás a našeho života v Kristu. Tato zkušenost obsahuje vždy působení Panny Marie, její mateřské dobroty, její pomoci a její nevýslovné útěchy.

Jak tedy podle Ježíšova příkladu, nauky Písma svatého nebo učitelského úřadu

církve, tak i pro vědomí, že jsme milováni nejsvětější Pannou, chceme ji uctivat, milovat a následovat.

Tyto tři prvky tvoří podstatu úcty a kultu, který církev prokazuje Matce našeho Pána a Matce naší.

Kult, jakým my katolíci uctíváme Marii, a to je třeba znovu zdůraznit, se zásadně odlišuje od klanění, které vzdáváme pouze Bohu (latria) a které patří pouze jemu. K ní však chováme úctu, která překračuje všechnu úctu, jakou chováme k andělům a svatým (dulia); zatímco oni jsou našimi bratry a spoluslužebníky, Maria je naopak pravou a nejsvětější Matkou vtěleného Slova a všech údů mystického Kristova těla, jedná se o úctu zcela zvláštní, kterou nazýváme *hyperdulia*.

Tento kult se nerodí z našeho citu, a i když zaujímá i naše city, je to působením Ducha svatého, který je duší církve a který ustavičně podněcuje církev, aby následovala Ježíše, který miloval, ctíl a poslouchal svou Matku.

Jelikož se jedná o působení Ducha svatého, tento kult nemůže odporovat tomu, čím jsme povinni našemu Spasiteli; ani nemůže být přehnaný, jak nám ho vštěpuje církev,

protože lidská bytost, jakkoliv znovuzrozená v milosti, není schopna dosáhnout takového stupně lásky a úcty, jakou Ježíš miloval a ctíl svou Matku.

Naopak, kult Panny Marie posiluje a zintenzivňuje ten kult, kterým ctíme Pána Ježíše a jeho nebeského Otce.

To je možno konstatovat i z historického hlediska.

Ve velkých zjeveních, ve svých opakovaných poselstvích neříká nebeská Matka, byť jinými slovy, nic jiného než to, co řekla služebníkům v Káně: *Cokoliv vám řekne, učíte* (Jan 2,5).

Je bohužel bolestnou historickou skutečností a současně napomenutím i pro naši současnost, že tam, kde se přehlíží Maria, tam se vytrácí i Ježíš, a kde se odstrkuje, tam se odstrkuje i Ježíš, zavírají se svatostánky a eucharistické oltáře novozákonní oběti se stávají pouhými stoly, kolem nichž se improvizuje kult, který se nedrží církevní tradice ani ducha evangelia.

Intenzivní mariánský kult jako úcta synovské lásky k Matce Páně je tak stará jako církev. Narodila se ve Večeřadle a nejen první dvě kapitoly Lukášova a Matoušova evangelia a mariánská místa v Janově evangeliu a v Apokalypse tvoří jeho základ, ale spolu s apokryfy jsou to i malby v katakombách a modlitba *Pod ochranu tvou*, která vznikla pravděpodobně již ve třetím století křesťanské éry, tedy v éře mučedníků, a jsou proto prověrkou starobylosti, legitimacy, a můžeme říci, přímo nutnosti tohoto mariánského kultu.

Správně bylo napsáno, že synovská oddanost křesťanského lidu k Neposkvrněné Panně předcházela její liturgický kult. Všichni připouštějí, že jak soukromý kult, tak veřejný kult jsou nevysvětlitelné bez intenzivní účasti Panny Marie na díle spásy, na tajemství vtělení a vykoupění.

Veřejný liturgický mariánský kult má své kořeny v prvotní církvi, církvi katakomb a mučedníků.

Máme památku ze čtvrtého století⁽¹⁾ na všeobecný svátek nejsvětější Panny, svátek, který po koncilu v Efezu dostal titul svátek Matky Boží. Nesmíme zapomenout na dvě skutečnosti: ještě před koncilem v Efezu bylo Mariino tajemství slaveno v liturgii spolu s tajemstvím Kristovým. Jestliže koncilní otcové konají své zasedání v »bazilice Panny Marie«, vyplývá z toho, že již existovaly chrámy jí zasvěcené, což dokládá i syrskopalestinská svatyně nalezená ve vykopávkách v Nazaretě a podle mého soudu se o ni zmiňuje i sv. Efrém.

Není možno popřít, že definování prvního dogmatu o božském mateřství Panny Marie, ke kterému došlo v Efezu, znamenalo moment nezadržitelného rozvoje kultu nejsvětější Panny.

A tak vznikají první svátky: Očišťování, které Řekové nazývají Hypapante, Zvěstování, Narození a Usnutí nebo Nanebevzetí, svátky, které z Východu přešly na Západ. Pak se připojily svátky Navštívení, Obětování (Představení) v chrámě a Neposkvrněného početi.

Charakteristickým rysem těchto mariánských svátků je jejich historický základ (poněkud méně u Obětování), zatímco později vznikají postupně liturgické svátky,

které nečerpají svůj vznik z historických událostí života, nýbrž spíše z kontempace o Mariině tajemství, jako je tajemství její bolesti, její pomoci církvi, jejího vztahu k Srdci Ježíšovu a k Nejsvětější svátosti. Tak vznikají svátky Bolestné Matky Boží, Pomocnice křesťanů a svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie, které jsou svátky úcty k tajemstvím naší víry a k tajemstvím Mariiným.

Posledním v řadě je svátek Neposkvrněného Srdce a u toho se chvíli zastavíme.

Tajemství Neposkvrněného Srdce je souhrnem všech Mariiných tajemství, umožňuje, abychom rozjímali a kontempeovali celé tajemství Krista jakožto lásky živého Boha

a lásky nebeského Otce v lidských srdcích, ať už zde na zemi, v místě očišťování, nebo v nebeské slávě.

A jelikož Boží láska je svou podstatou Duch svatý a tajemství Marie a jejího Neposkvrněného Srdce je těsně spjata s Duchem svatým, odvažují se tvrdit, že Mariino Srdce je nejčistší zářící paprsek lásky Boha, který je Láska.

(Pokračování)

⁽¹⁾ Unum holocaustum ambo pariter offerebant Deo: haec in sanguine cordis, hic in sanguine crucis - Oba spolu přinášeli současně Bohu oběť: ona v krvi srdce, on krví kříže (Libellus de Laudibus B.M.V.)

Vzácná pomoc anděla strážného

Po knize *»Andělé, tajná armáda nebes«* (1999) vydal René Lejeune další knihu *»365 dnů s mým andělem strážným«*. Redakce *»Maria heute«* mu položila několik otázek:

Co vás vedlo k tomu, že tak věrně nasloucháte andělu strážnému?

Věřím hluboce učení církve, a proto věřím také v existenci andělů strážných. Zajímá mě se však o svého anděla velmi málo až do jednoho jarního dne, kdy mi bylo zjeveno jméno mého anděla⁽¹⁾. Byla to jedinečná příhoda v mém životě.

Není to plod iluze nebo vaší obrazotvornosti?

Ale ne! Člověk je nekonečně maličký vzhledem k nekonečné Boží velikosti. Myslí si, že ví mnoho o životě a o stvoření. Ale to, co neví, je ještě mnohem větší než to, co objevil a co si osvojil. My křesťané máme tu obrovskou výhodu, že známe Boží zjevení skrze Písmo svaté, Boží slovo. Moje naslouchání andělu strážci není ani iluze, ani fantazie.

Odkdy nasloucháte svému andělu?

Zjevení mého anděla mi otevřelo srdce pro jeho neviditelnou přítomnost. Od té doby mu naslouchám. Potřeboval jsem mnoho trpělivosti, než jsem začal vnímat jeho vnuknutí. Ta nejsou slyšitelná, nýbrž procházejí srdcem, životním středem

našeho vnitřního života. O tento vnitřní život je třeba denně pečovat, tak jako o náš tělesný život. Bez pravidelné výživy zakrníte.

Co vám přináší vaše současná důvěra v anděla strážce?

Rozmnožení mého osobního štěstí. Každodenní ponoření

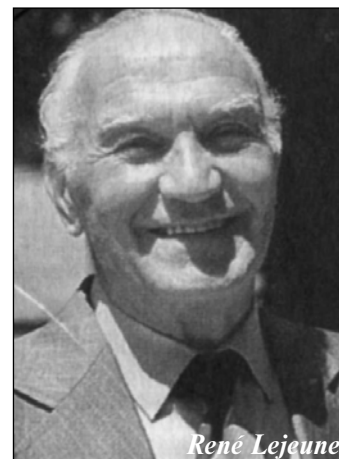
celé mé bytosti do Kristovy radosti. A větší velkodušnost a oduševnění ve styku s druhými lidmi.

Co vás posiluje při novém odhalování vašeho anděla strážce?

Důvěrnost, ke které dospěly velké duše se svým andělem strážným: sv. Gemma Galgani, otec Pio, Terezie Neumannová, kterou jsem v roce 1947 osobně poznal. A především role, jakou hráli andělé strážní v životě Pia XI. a Jana XXIII. Jan XXIII. řekl, že myšlenku svolat koncil k pastorační obnově mu vnukl jeho anděl strážný.

Andělé přicházejí znovu do módy. Má to něco do sebe?

Je to něco dobrého! Každý krok, který přistupuje k neviditelnému, který jde ve směru religiozity, je krokem ve směru spirituality. Je to otevřenost vůči pravdě, kterou má jedině Kristus, neboť on JE pravda. Celé masy lidí se odevzdaly temným silám, které jsou inspirovány praktickým materialismem, jinou formou ateismu. Nesmíme přehlížet toto vnitřní úsilí, které lidé vyvíjejí, aby začali kousek po kousku přijímat nevyslovitelné, to, co je tajemstvím...

René Lejeune

Modlíme se dosti za tento svět? Odpovědnost křesťanů, všech křesťanů, se týká celého světa. Pán s námi počítá, aby získal duše pro svou lásku a podmanil si je. Především skrze modlitbu. Anděl strážný nám k tomu poskytuje výbornou pomoc.

Jakou radu byste dal našim čtenářům?

Proste ustavičně svého anděla strážce, aby se vám stále více odhaloval. Mějte trpělivost. Buďte si však jisti, že se to stane. Je to jako organický růst. Růst vnitřního života se uskutečňuje pozvolna, ale jistě, je-li správně vyživován.

⁽¹⁾ René Lejeune popisuje tuto neobvyklou událost na začátku své knihy *»Andělé, tajná armáda nebes«*.

Přeložil -lš-
Maria heute 3/2001

Jan XXIII. opět na náměstí Svatého Petra

Homilie Jana Pavla II. o slavnosti Soslání Ducha svatého

Byli naplněni Duchem svatým. (Sk 2,4)

Tak tomu bylo v Jeruzalémě o Letnicích. Dnes shromáždění na tomto náměstí v srdci katolického světa znovu prožíváme atmosféru onoho dne. Také v naší době jako ve večeradle v Jeruzalémě proniká církev *silný vítr*. Ona zakouší božský dech Ducha, který ji otevírá pro novou evangelizaci světa.

Šťastnou shodou okolností máme dnes to potěšení hostit vedle oltáře ctihodné ostatky blahoslaveného Jana XXIII., kterého Bůh utvářel svým Duchem a učinil z něho obdivuhodného svědka své lásky. Tento můj ctihodný předchůdce zesnul před 38 lety 3. června 1963, právě když se na náměstí Svatého Petra modlilo velké množství lidí shromážděných symbolicky kolem jeho podušky. K oné modlitbě se připojuje dnešní slavnost, a zatímco si připomínáme úmrtí tohoto blahoslaveného pontifika, vzdáváme Bohu chválu, že ho daroval církvi a světu.

Jako kněz, jako biskup a jako papež stal se blahoslavený Angelo Roncalli dokonale učenlivým pro působení Ducha svatého, který ho vedl po cestě svatosti. Proto nyní ve společenství svatých chceme slavít slavnost Soslání Ducha svatého ve zvláštní shodě s ním tím, že si dovolíme, aby nás provázely některé jeho inspirované reflexe.

„Světlo Ducha svatého vyráží z prvních slov knihy Skutků apoštolů... Bouřlivý pochod božského Ducha předchází a provází evangelizátory, proniká do duší těch, kteří jim naslouchají, rozšiřuje závoj katolické církve až k nejzazším hranicím země a překračuje všechna staletí dějin“ (DMC di Giovanni XXIII II, s. 398).

Těmito slovy pronesenými o Letnicích 1960 nám papež Jan pomáhá přijmout nezadržitelný

misijní impuls, odpovídající tajemství, které o této slavnosti slavíme. Církev se rodí jakožto misijní, protože se rodí z Otce, který poslal Krista na svět; ze Syna, který zemřel a vstal z mrtvých a poslal apoštoly ke všem národům; z Ducha svatého, který jim vlévá nezbytnou sílu, aby uskutečnili takové poslání.

Také v této své původní misijní dimenzi je církev obrazem Nejsvětější Trojice: ona odráží v dějinách přebohatou plodnost, která je vlastní samému Bohu, probouzí prameny lásky, z níž se rodí život a společenství. Svou přítomností a svým působením ve světě církev propaguje mezi lidmi onen tajemný dynamismus a šíří Boží království, které je *spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém* (Řím 14,17).

S vědomím tohoto povolání církve byl vyhlášen Druhý ekumenický vatikánský koncil, který otevřel a zahájil Jan XXIII.

Duch svatý může být správně nazván protagonistou koncilu od chvíle, kdy jej papež svolal a prohlásil, že ho přijal jako vnitřní hlas ducha přicházející shůry (srov. Cost. Ap. Humanae salutis, 25. 12. 1961, 6). Tento »lehký vánek« se stal »silným víchrem« a koncilní událost nabyla formy obnovených Letnic. »Je to totiž nauka církve a duch Letnic, že velká událost ekumenického koncilu nabyla svou podstatu a život,« prohlásil papež Jan (DMC cit., s. 398).

Jestliže dnes, draží bratři a sestry, si připomínáme toto jedinečné církevní období, je to proto, že Velké jubileum roku 2000 se zařadilo do kontinuity s II. vatikánským koncilem a přijalo z něho znovu mnoho aspektů, ať už doktrinných, nebo metodických. A poslední mimořádná konzistoř z něho znovu vyzvedla aktuálnost a bohatství pro nové křesťanské generace. To všechno je pro nás nejnovějším

důvodem vděčnosti v souvislosti s blahoslaveným Janem XXIII.

Chtěl bych dnes zdůraznit zvláště v kontextu s dnešní slavností, v níž se spojuje s Letnicemi slavný akt úcty, jak drahocenným darem Božím lidu byl papež Jan sám o sobě, tj. svědectvím své svatosti.

I o něm platí, co sám řekl o svatých, že totiž každý z nich »je mistrovským dílem milosti Ducha svatého« (tamt., s. 400). A když myslel na mučedníky a na papeže pohřbené u Svatého Petra, připojoval slova, kterým i dnes nasloucháme s pohnutím: »Kolikrát ostatky jejich těl se staly malým předmětem, ale vždy zde buší jejich vzpomínka a jejich modlitba.« A volal: »Ó svatí, Pánovi svatí, kéž nás všude potěšují, povzbuzují nás a žehnají nám!« (tamt., s. 401)

Tyto citáty papeže Jana, zhodnocené světlým příkladem jeho života, staví do správného světla důležitost rozhodnutí pro svatost jako privilegovaný život církve na počátku nového tisíciletí (srov. NMI 0-31). Velkodušná vůle spolupracovat s Duchem pro posvěcení své vlastní i bratří je totiž předběžnou a nezbytnou podmínkou nové evangelizace.

Jestliže evangelizace vyžaduje svatost, ta pak ze své strany vyžaduje mízu duchovního života: mízu modlitby a vnitřního spojení s Bohem skrze slovo a svátosti. Potřebuje, jedním slovem, osobní a hluboký život v Duchu svatém.

Jak nepřipomenout také v této souvislosti bohaté dědictví, které nám zanechal blahoslavený Jan XXIII. ve svém »Deníku duše«? Na těchto stránkách můžeme obdivovat zblízka každodenní úsilí, s jakým již od seminárních let chtěl plně odpovídat na působení Ducha svatého. Formován Duchem den po dni usiloval s trpělivou vytrvalostí, aby se přizpůsoboval stále více jeho vůli. V tom spočívá tajemství jeho

dobrotivosti, s jakou si získal Boží lid a tolik lidí dobré vůle.

Svěření jeho přímlově chceme dnes žádat od Pána, aby milost Velkého jubilea zazářila nad novým tisíciletím skrze svědectví svatosti křesťanů. Prohlašujeme s důvěrou, že je to možné. Je to možné pro působení Ducha Utěšitele, který podle Kristova zaslíbení zůstává stále s námi.

Povzbuzení pevnou důvěrou přímo slovy blahoslaveného Jana XXIII., řekněme: »Ó Duchu svatý, Utěšiteli... dej sílu a vytrvalost naší modlitbě, kterou konáme ve jménu celého světa: urychli pro každého z nás čas hlubokého vnitřního života: dej horlivost našemu apoštolátu, který chce zasáhnout všechny lidi a všechny národy... Umrtní v nás naše přirozené předsudky a pozvedni nás do kraje svaté pokory, pravé bázně Boží a velkodušné odvahy. Aby nám žádný pozemský svazek nebránil dělat čest našemu povolání; žádný zájem ani naše liknavost; umrtní nároky spravedlnosti; ať žádná vypočítavost nezužuje nesmírný prostor lásky uvnitř úzkosti malých egoismů. Ať je v nás všechno velké: hledání a kult pravdy; připravenost k oběti až ke kříži a k smrti; a všechno nechť nakonec odpovídá poslední modlitbě Syna k nebeskému Otci; a toto vylití tebe, ó svatý Duchu lásky, kéž učiní Otec a Syn na církev a všechny její instituce, na jednotlivé duše a národy. Amen.« (DMC cit. IV. s. 350)

Veni, Sancte Spiritus, veni!

Bolletino Vaticano

3. 6. 2001

Myšlenky kardinála Newmana o Boží prozřetelnosti (2)

Poslušnost k Božimu volání

Newmanovo chápání Boží prozřetelnosti není ani pasivní, ani teoretické. Prozřetelnost není něco, co se nás týká vzhledem k minulosti, ale pro přítomnost nemá žádný význam. Víra v Boží prozřetelnost žádá spíše, abychom na Boží volání odpovídali zde a nyní. Bůh nenaplnuje svůj plán bez našeho přičinění. Jsme povoláni, abychom spolupracovali na jeho aktivním uskutečňování tím, že jsme poslušni jeho vůle. To je konkrétní vyjádření naší odevzdanosti do Boží prozřetelnosti a naší připravenosti sloužit jeho plánu.

V kázání *Boží volání* Newman konstatuje: »Jen zvolna v nás sílí velká pravda, že Kristus, tak říkajíc, se zaměřuje v nás a vyzývá nás, abychom jej následovali rukou, zrakem, anebo hlasem. My nechápeme, že jeho volání je skutečnost, která se děje právě teď. Myslíme si, že se tak projevoval v době apoštolů; ale osobně tomu nevěříme, ani se podle toho neřídíme.« (DP VIII 29) Ale Bůh volá ve své dobrotě ještě i dnes, ať ho lidé chtějí slyšet, nebo ne.

Newman mluví o Božím volání, které je možno slyšet průběžně skrze každodenní obyčejné události života. Kdo se svěří Boží prozřetelnosti, bude na taková volání odpovídat s milující poslušností víry. »Její působení v nás nemá v sobě nic obdivuhodného ani mimořádného. Působí skrze naše přirozené schopnosti a životní okolnosti. Ustavičně se to, co se děje skrze Prozřetelnost, kryje ve všech podstatných bodech s tím, čím byl jeho hlas pro ty, které oslovoval během svého putování po této zemi.« (DP VIII 30)

Newman věděl, že můžeme přijímat Boží volání jen v rámci víry. Jedině poslušnost víry umožňuje, abychom je následovali, aniž víme, kam nás vede. Kdo žije z víry, ví, že je veden Bohem. To mu

stačí, i když často nechápe přesné souvislosti a následky, těžkosti a útěchy. Newman dosvědčuje: »Bůh klade svou ruku vždy na ty svoje a vede je vpřed po cestě, která je pro ně neznámá. To nejkrajnější, co mohou udělat, je: věřit tomu, co nyní nemohou vidět, ale co později uvidí, a spolupracovat s vírou společně s Bohem na jeho cíli.« (DP IV 292n) Newmanova životní cesta je výmluvné svědectví pro tuto věřící důvěru v Boží prozřetelnost, která vede všechno k dobrému.

Lidé, kteří odkládají odpověď na Boží volání na dlouhé lokty, mohou propást dobu milosti. Proto Newman zdůrazňuje, že je třeba uposlechnout Boží volání ihned. »Čas totiž pro nikoho nezůstává stát; slovo volání projde kolem nás; když je v tom okamžiku neuchopíme, je ztraceno.« (DP VIII 27) Poslušnost, kterou jsme povinni Bohu, nemůže zůstat pouhou teoretickou myšlenkou, musí nabýt podobu konkrétních činů všedního dne.

Newman učí, že každý člověk je povolán Bohem zcela osobně. Každý musí jít svou vlastní cestou. Nikdo nemůže druhého nevhodně následovat nebo se s ním ztotožňovat, protože Bůh vede každého člověka zvláštním způsobem. »Nikdo si nesmí dovolit, že by si zcela přisvojoval i tu nejmenší představu, kterou má druhý o svatosti. Nás se netýká, co jsou druhí. Jestliže nás Bůh volá, abychom se více zřekli světa, a požaduje od nás obět našich nadějí a obav, je to náš zisk, je to znamení jeho lásky k nám, je to předmět naší radosti.« (DP VIII 36)

Odevzdanost do Boží prozřetelnosti

Jestliže Boží prozřetelnosti nedůvěřujeme a odporujeme jejímu volání, nenajdeme ani pravé štěstí v životě, ani cestu, která vede vzhůru k nebi. Newman jednou položil otázku: »Jaký prospěch

máme z toho, když nám tleskají, obdivují nás, lichotí nám, chtějí nás napodobit, srovnávat se s naším úsilím, ale přitom nejsme poslušni nebeských vnuknutí?« (DP VIII 37) Poznávací znamení Božích volání v našem životě je toto: »Požadují okamžitou poslušnost, i když nás volají k neznámým věcem; volají nás do temnoty. Jedině víra na ně může odpovídat.« (DP VIII 28)

Newman vyvozuje z těchto úvah následující závěr: »Využijme každý běžný den, každou běžnou hodinu. Co je temné v čase, který nás potkává, zazaří jako slunce spravedlnosti, až to pomine. Nechť z toho máme v budoucnosti alespoň ten užitek, že máme víru v to, co nemůžeme vidět. Zdá se, jako by svět šel svou obvyklou cestou. Nic nebeského se neobjevuje na tváři společnosti; na tváři masy, velkých, bohatých, nezaměstnanějších není nic nebeského; ve slovech nejmvlivnějších, v činech mocných, v radách moudrých a v rozhodnutích vysoce postavených nebo v nádhře bohatých není nic nebeského. A přece věčně velebený Boží Duch je zde; v přítomnosti věčného Syna, desetkrát vznešenější, mocnější, než když chodil v těle po této zemi, a je s námi. Chceme tuto božskou pravdu povždy podržet v paměti; čím skrytější je Boží ruka, tím je silnější, čím je nenápadnější, tím je účtyhodnější.« (DP IV 297)

Pro zrak omezeného, hříšného člověka je Boží vláda poznatelná jen ve zlomcích. Pán působí »skrze pokrok, skrze prostředky a cíle, postupně, těžce vybojovanými vítězstvími, znovu napravenými chybami a skrze nasazení obětí.« (DP II 99) Co můžeme poznat očima víry, je jen rub utkané tkaniny. Vidíme mnoho vláken, počátky a konce, kousky a části motivů, ale žádný jasně poznatelný vzor. A přece, jako každý tkadlec, i Bůh zná vzor tkaniny a jeho krásu, která nám bude zjevná až na onom světě. Všechno spolupůsobí, aby byl zformován nádherný a dokonalý obraz Boží

Prozřetelnosti. Protože »Bůh je v sobě jeden, jedna je jeho vůle, jeden jeho cíl, jedno jeho dílo. Bytí a konání jsou u něho absolutně úplné a dokonalé, nezávisle na čase a prostoru; on je nejvyšší Pán nad neživým i živým stvořením.« (DP II 99)

Ve svých *Úvahách a modlitbách* vydává Newman svědectví o své dětinné důvěře v Boží prozřetelnost: »Ó můj Bože, celý můj život byl jedním řetězem milosti a dobrodiní, která jsi vyil na nás, tvé nehodné tvory. Já nepotřebuji věřit na tvoji prozřetelnost, protože dlouhá zkušenost mi vypravuje o tvé péči o mne. Rok po roku jsi mě vedl, posiloval a občerstvoval, nesl, vedl a chránil. Ó, neopouštěj mě, když mizí moje síly! Ale ty mě nechceš opustit. Mohu ti důvěřovat!«⁽¹⁾

V jednom svém kázání popisuje Newman obdivuhodnými slovy, jak se Bůh ve své dobrotě a lásce stará o každého zcela osobně:

»Bůh tě vidí osobně, ať jsi, kdo jsi. *Volá tě tvým jménem* (Iz 43,1). Vidí tě a rozumí ti, protože tě stvořil. On ví, co v tobě je, všechny tvoje zvláštní pocity a myšlenky, tvoje vlohy a sklony, tvoje silné i slabé stránky.

Dívá se na tebe v den tvé radosti i v den tvého smutku. Má účast na tvých nadějích i pokušeních. Stará se o všechny tvé obavy a bolestné vzpomínky, o všechno, všechny tvé povznášející i depimující myšlenky... On konstatuje z tvého obličejce, zda se směje, nebo pláče.

Tvůj děs z bolesti nemůže být silnější než jeho smutek nad tím, že ji musíš snášet; a když ji na tebe nakládá, pak je to tak, že by sis ji sám musel na sebe vzít, kdybys byl moudrý, pro větší a budoucí dobro... Jsi vyvolený, abys byl jeho vlastnictvím.« (DP III 38n)

⁽¹⁾ John Henry Newman, *Betrachtungen und Gebete*, Mnichov 1952, 225.

Petr v Římě

Ze známého úryvku Tacitových *Análů*, které pocházejí z 2. století, se dovídáme, že za císaře Nerona mnoho křesťanů podstoupilo mučednickou smrt. K nim patří i apoštol Petr. Římský historik popisuje události z pohledu zástupce senátorské třídy, který odvrhuje všechno, co by mohlo poskvřnit čistotu tradice, tak jak ji představuje Řím v jejich očích. Z těchto ideologických důvodů byla pro

Okovy sv. Petra

něho novota křesťanství jistě něco nepřátelského, takže jeho svědectví na základě povahy události je cenné, a věrohodné.

V červnu roku 64 byl požár Říma, jak Tacitus píše: »Je ovšem nejasné, zda na základě nehody nebo zvráceného přání císaře.« Nero pobýval tehdy ve své vile v Anzio. Když se dověděl, že ho všichni mají plná ústa jako odpovědného za katastrofu, hledal nějakého viníka, na kterého by obrátil hněv lidu: křesťany. Poprvé v dějinách vystoupilo toto malé společenství obrátců židů a pohanů dramatickým způsobem ze své anonymity. »Ty pojmenoval Nero jako viníky, aby sprovodil ze světa tyto pověsti,« vysvětluje dějepisec, »a rafinovaným způsobem potrestal ty, které lid již znenáviděl pro hanebný čin a v lidovém podání se nazývali křesťané. Byli vláčeni před soudy, především ti, kteří se přiznávali. Pak podle

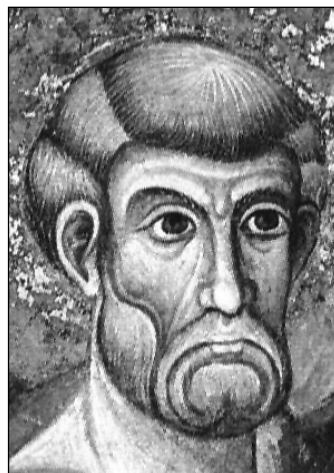
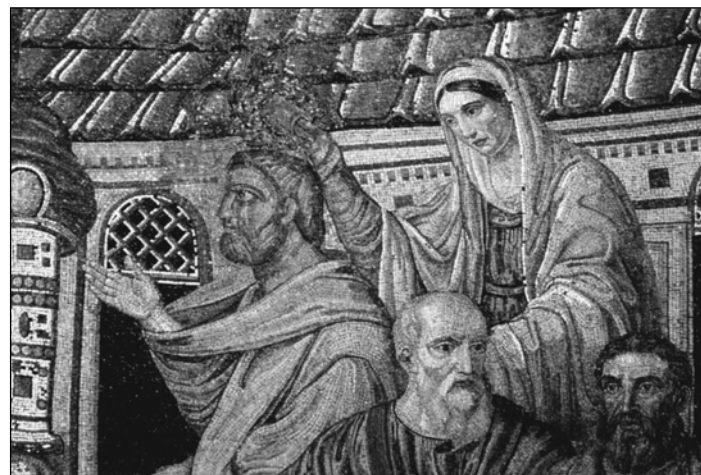
jejich udání byl zatčen velký počet osob: ne proto, že by založili požár, nýbrž z nenávisti k tomuto lidskému rodu.« (Anály XV, 44)

Této druhé vlně zatýkáni padl za oběť pravděpodobně i rybář z Galileje. Křesťanská tradice vzpomíná na dramatické dny jeho zatčení a jeho mučednictví a uvádí místa a vyprávění, z nichž některá byla časem ověřena legendárními jednotlivostmi. Stáří a trvalost tradic, které se v průběhu staletí vytvořily, poukazují již samy sebou na podstatné a nepopíratelné historické jádro.

Jednomyslná svědectví

Dnes nikdo nepochybuje o tom, že Petr přišel do Říma a podstoupil mučednickou smrt na Vatikánském pahorku, kde se dnes nachází jeho hrob. Jak archeologická, tak literární svědectví se v tom jednoznačně shodují. Zatímco o Pavlovi máme již přesnější informace – podává nám je z velké části sám ve svých dopisech – máme k dispozici jen málo svědectví současníků o Petrově pobytu v Římě. Jen na konci svého prvního listu, který je adresován obci v Malé Asii, mluví o pozdravu, který připojují *spoluvyvolení církevní obce v Babylonu* (1 Petr 5,13). Podle původního chápání tohoto úryvku z Petrova listu je zde

Svatý Petr a svatá Pudenciana

Svatý Petr

řeč o hlavním městě římské říše, i když nejnovější studie se přiklání spíše k doslovnému výkladu a identifikují tento Babylon se stejnojmenným městem v blízkosti egyptské Alexandrie, kde žila jedna z prvních křesťanských obcí, pravděpodobně založená evangelistou Markem.

Nejstarším literárním svědectvím o Petrově pobytu v Římě je nesporně svědectví jeho žáka Klementa, kterého sám Petr vysvětil na biskupa a který se stal později jeho nástupcem. V listu, který napsal křesťanům v Korintu asi roku 96, stojí, že Petr a Pavel, »tyto největší a nejpravější sloupy, byli z nenávisti a žárlivosti pronásledováni a bojováni až k smrti (...) Petr musel snést kvůli nezlomné nenávisti ne jednu nebo dvě, ale mnoho nepřijemností a dosáhl skrze mučednictví místa slávy. Proti

nenávisti a rozkolu osvědčil Pavel odměnu trpělivosti (...) K těmto mužům, kteří vedli svatý život, se připojil velký počet vyvolených. Mnohým utrpením, které vytrpěli pro svou horlivost, nám dali vynikající příklad.« Klementův dopis staví na bezprostředních zážitcích a vyprávěných událostech a plně souhlasí s poznámkami Tacita, který používal jako pramen oficiální státní akta.

Kdy však přišel Petr do Říma, dá se říct jen těžko. Některé staré prameny (např. Eusebiovy *Církevní dějiny*) datují jeho příchod již rokem 42 a vypočítávají délku jeho pobytu od tohoto roku na 25 let. Nicméně je jisté, že Petr se nezdržoval v Římě bez

Vykopávky u kostela sv. Priscily

přerušení, protože podle zpráv Skutků apoštolů byl v roce 49 v Jeruzalémě a tam se setkal s Pavlem. Musel tedy předtím opustit Řím, což mohlo souviset s dekretem císaře Klaudia. Neboť jak uvádí Sueton, ve stejném roce nařídil vyhnat z Říma židy, kteří zde měli být původci velkých nepokojů: *impulsore Chresto* - nějaký Chrestos je k tomu podnikl. Pravděpodobně způsobilo šíření evangelia tak velké rozdělení, že to pro civilní autority představovalo vážné znepokojení. Sueton důvodu těchto rozporů vůbec nerozuměl a zaměnil jméno Kristus se známějším a používanějším řeckým jménem. Domníval se totiž, že

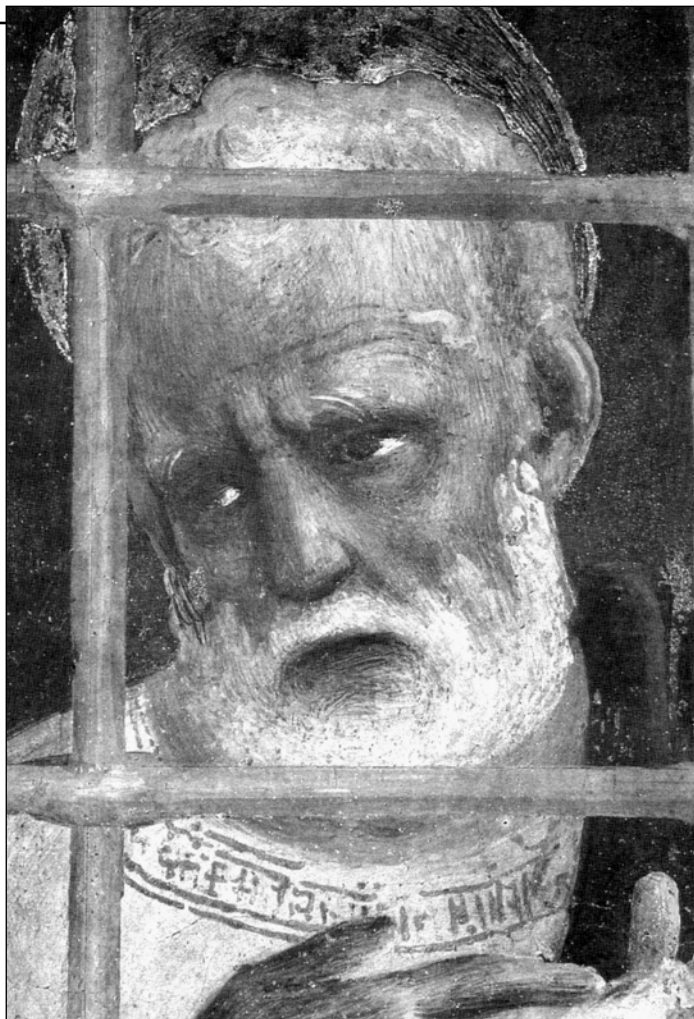
se jedná o pozdvížení v místní židovské obci. Jisté však je, že když Pavel později (v r. 57) psal svůj list Římanům, měl na mysli velkou a životnou obec, o jejíž víře se mluví s pochvalou po celém světě (Řím 1,8). Lze si těžko představit, že by taková obec vznikla a rostla bez bezprostředního svědectví apoštolů. Když pak vyloučíme Pavla, který výslovně prohlašuje, že ještě nikdy v Římě nebyl, zbývá nám jen Petr. Ovoce jeho hlásání muselo být pozoruhodné. Tacitus přece v roce 64 mluví o *multitudo ingens* - velkém množství, pravděpodobně o několika stech, a miní tím křesťany, které dal Nero popravit.

Ale kde apoštol kázal? Kde se první křesťané shromažďovali, aby v oněch letech naslouchali Petrovi?

V jednom domě na Esquilinu

Na starém plánu města Říma se nachází u dnešní Via Urbana ve čtvrti Monti v blízkosti *Cispia*, nejvyššího ze tří pahorků Esquilinu (dnes tam stojí bazilika Santa Maria Maggiore), jedna ulice, která existovala již za císaře Nerona a která spadá dokonce do období krále Serva Tulia. Jmenuje se *Vicus Patricius* a toto jméno poukazuje na to, že zde bylo panské sídlo rodiny vyšších kruhů. K těmto kruhům patřila rodina Pudense. Podle staré tradice shromažďovali se křesťané v domě tohoto senátora (a také v domě Marcela a Nokostratose), aby naslouchali kázání sv. Petra. Apoštol sám bydlel v tomto domě a pokřtil Pudensovy děti. Svědectví pocházejí z hagiografického podání, ale stojí v protikladu k novějším historickým a archeologickým výzkumům.

Pravděpodobněji se první křesťané shromažďovali v soukromých domech, aby zde naslouchali apoštolu Petrovi, modlili se a slavili Eucharistii. To jsou *domus ecclesiae*, o kterých mluví Pavel, jako Narcisův (Řím 16,11) nebo Prisky a Akvily na Aventinu

(srov. Řím 16,5; 1 Kor 16,19), kde se dnes nachází kostel sv. Prisky. Tam podle podání pokřtil Petr Prisku a mnoho dalších křesťanů. Pavel počítá Pudense ve svém druhém listu Timoteovi ke svým přátelům v Římě: *Zdraví vás Pudens, Linus, Klaudia a všichni bratři* (2 Tim 4,21).

Samozřejmě se hodila panská sídla patriciů, kteří přijali víru, lépe pro stále rostoucí křesťan-

skou obec. Dům Pudensův byl i po jeho smrti místem shromažďování křesťanů ze čtvrti *Suburra*. Soukromé domy se staly staršími *tituli*, nejstaršími římskými farnostmi. Ve čtvrtém století vznikl na tomto místě raně křesťanský kostel, jehož lodi byly původně lázně (jedná se o lázně Novatiana ze 2. století). Starý nápis, který pochází z roku 384, jmenuje jednoho

Mamertinské vězení

lektora z *ecclesia Pudentiana* - z kostela Pudensova, který se dnes nazývá Santa Pudenziana. Buďto pochází toto jméno od dcery senátora, v jehož domě byl Petr hostem, nebo se jedná jako v jiných případech o obměnu starého označení *titulus Pudentis* nebo *ecclesia Pudentiana*.

Nejnovější vykopávky odhalily pod lázněmi soukromé obydlí z prvního století před Kristem; archeologové přitom našli razítko z hlíny, na kterém je možno číst jméno Pudens.

Jiná místa Petrova hlásání není možno tak snadno najít. Prameny ze 4. století mluví např. o jednom místě, na kterém Petr křtil (*ad nymphas sancti Petri, ubi Petrus baptizavit*); to se nachází na Via Momentana v blízkosti hřbitova Ostriano. Další důkazy pro tento údaj nejsou k dispozici.

Podání naopak spojuje mnoho míst s Petrovým zatčením a tím s těmi dny, které bezprostředně předcházely jeho mučednické smrti.

Pro Krista v okovech

Na Fagutale, jednom ze tří pahorků Esquilinu, stojí bazilika Svátého Petra v okovech. Byla postavena mezi roky 430 a 442, aby přijala drahocennou relikvii: okovy, které nesl ve dnech svého věznění. Ke zřízení kostela přispěla byzantská císařovna Eudokia, proto se kostel nazývá také Eudokiina bazilika. Již v roce 431 připomíná jeden nápis v apsidní mozaice (dnes už se nezachoval) poklad, který tento kostel uchovává: *Inlesas olim servant haec tecta catenas vincla sacrata Petri ferrum pretiosius auro*. (Toto místo uchovává svaté okovy Petrovy, i když jsou ze železa, jsou dražší než zlato.) Jedná se přitom o dva řetězy: prvním řetězem, který obsahuje 23 pravouhlých článků a je spojen s jedním větším, byla připoutána hlava; druhým, který má 11 článků a čtyři menší kruhy, byly spoutány ruce a nohy. I zde

Pokračování na str. 10

SVATÝ PETR V ŘÍMĚ

Pokračování ze str. 9

narazili archeologové při vykopávkách na dva komplexy budov z různých epoch: jedna z nich je pravděpodobně *domus ecclesiae* ze třetího století a druhá bazilika ze čtvrtého století. Ta byla pravděpodobně později stržena, aby zde vznikla dnešní bazilika.

Podle starobylého podání byl zde Petr držěn v zajetí. To by mohlo odpovídat pravdě, protože v době mučednictví sv. Petra byla zde ve čtvrti *Regio III. Augustea* městská prefektura, budova pro soudní jednání, kde se konaly procesy a kde se také nacházely cely pro obviněné, čekající na rozsudek. Na tomto místě bylo odsouzeno mnoho křesťanů. V blízkosti se nacházel *Templum Telluris*, o kterém se zmiňuje mnoho aktů mučedníků a kde byly křesťanům oznamovány rozsudky smrti.

Má to tedy opodstatnění, když tato již v antice uctívaná místa pokládáme za místo apoštolova věznění.

Kostel sv. Priscily

Jinak je tomu s Mamertinským vězením na Valle del Foro. To je uctíváno teprve od šestého století jako místo věznění apoštolů Petra a Pavla. Jedná se při tom o někdejší cisternu, která byla přeměněna na temný a vlhký sklep. Jak uvádí Ammianus Marcellinus (cca 330-400) ve své *Storie* (XXVIII, 1,57), sloužil tento komplex budov ještě ve

Stopy sv. Petra v kostele *Quo vadis*

čtvrtém století jako vězení - *Tullianum*, na které mnoho antických spisovatelů vzpomíná s hrůzou - bylo zde již při zřízení budovy a sloužilo nejdříve jako cisterna. Křesťané ve středověku spojili tento pramen pravděpodobně se zázrakem, který měl způsobit sv. Petr. Když totiž chtěl pokřtít dva obrácené vězeňské strážce, vytryskla v cele voda. Církev uctívá oba pod jmény *Procesus* a *Martinianus* jako mučedníky. Vyprávění muselo silně zapůsobit na křesťanskou obec v Římě, protože scéna je zobrazena na mnoha náhrobcích, které byly objeveny ve Věčném městě a z nichž některé pocházejí až z třetího století.

»Domine, quo vadis?«

Obrácení *Procesa* a *Martiniana* přivedlo Petra nečekaně na svobodu. *Petrova akta*, apokryfní spis z druhého století, vyprávějí, že vězeňští strážci prosili Petra, aby se před císařem a městským prefektem *Agrippou* uchýlil do bezpečí. »I vězeňští strážci *Procesus* a *Martinianus* naléhali spolu s jiným soudcem a úředníkem a říkali: Pane, běž, kam chceš, protože my se postaráme, aby císař na tebe zapomněl.«

Podle zprávy *Akt* je to počátek dočasného *Petrova útěku* z Říma podél *Via Appia*. *Akta* vypravují, že Petr měl na nohou obvazy, protože byly od okovů otklé. Obvaz se na útěku uvolnil a spadl na zem. Jedna matrona ho zvedla a odnesla do svého domu. Podle tohoto vyprávění má onen *titulus* křesťanů, kteří bydleli v blízkosti *Via Appia*,

název *titulus Fasciolae* (obvazu). Od šestého století byl však kostel zasvěcen svatým mučedníkům *Nereovi* a *Achileovi*, jejichž ostatky odpočívají pod oltářem. Pod tímto názvem je kostel známý v Římě ještě dnes.

Slavnější je však dojemné vyprávění, které nám předává podání a označuje místo, kde se stýkají *Via Appia* a *Via Ardeatina*. Tam, kde Petr na útěku z Říma potkal Pána, tyčí se nyní kostel *Quo vadis*. Tradice sahá až do druhého století a je obsažena také v posledním dílu *Petrových akt*, která se nám zachovala v řeckém originálu. V redakčním vydání ze čtvrtého století čteme: »Chtěl právě opustit město, když spatřil, že proti němu kráčí Kristus. Padl před ním na zem a zvolal: „Pane, kam jdeš?“ Pán odpověděl: „Jdu do Říma, abych se dal znovu ukřižovat.“ Petr se ho zeptal: „Ty budeš ještě jednou ukřižován?“ Pán mu řekl: „Ano, budu znovu ukřižován.“ Tu mu Petr odpověděl: „Pane, jdu s tebou, abych tě následoval.“ Nato Pán vystoupil na nebe. Petr se díval za ním a plakal plný útechy. Přišel znovu k sobě a pochopil, že slova se vztahovala na jeho mučednictví, že totiž Pán bude trpět v něm, protože trpí ve vyvolených pro svou milostivou slitovnost a jejich oslavu.«

Tak se Petr vrátil do Říma a při cirkusových hrách před obrovským množstvím lidí počátkem října 64 dosáhl koruny věčné slávy. Nero se vmísil jako

vozka mezi lid a jezdil ve svém »soukromém cirkus« na Vatikánském pahorku, který byl při této příležitosti přístupný veřejnosti, svá kola. Tacitus píše v této souvislosti s trpkostí: »Ti, kteří zemřeli, byli navíc předmětem pohrdání. Umírali oblečení do zvířecích kůží, buďto roztrháni od psů, nebo ukřižováni, anebo po západu sluce za živa upáleni, aby osvěcovali temnou noc.« (Anály, XV, 44)

Sloup z Mamertinského vězení

Snad si vzpomněl Petr, když se vracel z *Via Appia* ke svým bratřím, aby podstoupil mučednictví, na Ježíšova slova, která mu řekl před třiceti lety: *Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.* (Jan 21,18)

30giorni 3/96
Přeložil -lš-

Jan Pavel II. se modlí u hrobu sv. Petra

Život svatého Františka (7)

Ze S. Vereconda dospěl František záhy do Gubbia. Toto město leží na úpatí jedné hory, která se proslavila svatyní sv. Ubalda, patrona města.

Tu si světec vzpomněl, že má ve městě přítele, Federica Spadalungu. Jeho dům stál docela blízko městské zdi, přímo tam, kde musel František vstoupit do města.

Spadalungův dům je nyní zabudován do krásného gotického kostela, který obyvatelé Gubbia postavili z vděčnosti a prosté zbožnosti ke cti sv. Františka.

Přítel Federico byl z pohledu na příchod zihlo zcela bez sebe. Znal jej jako zámožného mladého muže, syna bohatého kupce z Assisi. Pohostil jej co nejlépe, dal mu nové šaty a sandály a opásal ho koženým pásem. František mu mezitím vyprávěl, co všechno jej přivedlo k takové změně života. Jaký dojem udělal František touto zprávou na Federica? Nevíme. Ale skutečnost, že kostel sv. Františka stojí právě na místě, kde se dříve nacházel Spadalungův dům, nás vede k domněnce, že světcova slova se hluboce vryla do srdce jeho přítele a vzpomínka na Františka zůstala v této rodině vždy živá.

Po velkolepém přátelském pohoštění se František se svým přítelem rozloučil. Ten se za ním dlouho zamyšleně díval. Dalším Františkovým cílem byl azyl pro malomocné před tímto městem. Tradice ještě dnes poukazuje na toto místo. Je zde ještě dnes vidět malé neobdělávané místo, kde ti ubozí lidé pobývali a spávali, a vedle stojí stále více chátrající kostelík sv. Lazara.

Na tomto místě lidské bídy se chtěl František znovu učit služebné lásce a vzít na sebe oběti, které vyžadovala služba těmto vyhoštěným lidem. Myl je, ošetřoval jejich rány; když některý z nich si nemohl sám pomoci, podal mu skrovné jídlo, a když už byl některý z nich blízek smrti, připravoval ho, aby na ni čekal jako na bratra v odevzdanosti a lásce.

* * *

Bylo to právě v době, kdy na Gubbii ležel jako hrůzný sen strach ze strašného vlka, který se přikrádal až k okraji města, kde už roztrhal zvířata i lidi. Lidé, kteří byli obzvláště vystaveni tomuto nebezpečí, opouštěli své domy a uchýlili se do bezpečí hradeb.

František o tom uslyšel a pojal ho velký soucit.

Měl již svůj plán. Až bude jednoho dne vlk opět v dohledu, ať prý ho zavolají a o ostatní ať se nestarají. I když ho ze všech stran odrazovali, vyšel z městských hradeb právě v době, kdy se blížil vlk plný zuřivosti a chuti zabíjet. František mu pokynul, aby se zastavil a řekl mu: »Bratře vlku, chováš se velice zle. Zabiješ zvířata a lidi. Je pravda, děláš to z hladu. Ale ode dneška to bude jinak. Půjdeš teď se mnou ulicemi města a nikomu neublížíš. V budoucnosti se lidé budou o tebe starat. Jsi srozuměn?«

Vlk, tichý jako beránek, podal Františkovi svou tlapu a dal tak před očima udivených obyvatel najevo souhlas s učiněnou nabídkou.

A skutečně dodržoval úmluvu a lidé se o něho starali. Když pobíhal ulicemi Gubbia, ženy a děti si s ním mohly hrát, jako by to ani nebyl vlk, ale docela milý psík. Jak vypráví tradice, žil dlouho a neudělal již nikdy nikomu ani to nejmenší.

Potomci tehdejších obyvatel vybudovali na památku této události kostel na místě, kde se František s vlkem setkal. Kostel existuje ještě dnes, je dobře udržován a nese název »Vittorina«.

František jako obnovitel kostelů

Při díle bliženské lásky se František cítil v Gubbii spokojen. Ale když zůstával někdy sám, slyšel znovu ve svém nitru Pánův hlas, který jej volal k obnově svého domu. Uvědomil si, že zatím vůbec neprojevil snahu vyhovět tomuto Božímu přání. Zaplavila ho bolest, která mu nedoprávala klidu. Proto obrátil své kroky spěšně opět k domovu. Byl to dlouhý pochod. Konečně byl opět ve svém městě.

Usadil se nyní v blízkosti svého zamilovaného kostelíka sv. Damiána. Začal ihned přemýšlet, jak by mohl co nejlépe uskutečnit obnovu kostela. Při tom dostal nápad. Šel na tržiště v Assisi, začal tam zpívat a hrál roli kejklíře. V okamžiku se shromáždil houf zvědavců. Ty pak poprosil Pánovým jménem o pomoc při obnově jeho stánku. Řekl:

»Kdo mi podá kámen, obdrží od Pána Boha jednou odměnu. Kdo mi podá dva kameny, obdrží odměnu dvakrát, kdo mi podá tři kameny, obdrží odměnu třikrát.«

Lidem se líbil tento druh nábory a horlivě snášeli kameny. František bral určitý počet kamenů a vlekl je k S. Damianu. Tam pracoval s kladivem a lžící, až dílo dokončil. Někdo by si mohl myslet, že změnil povolání.

I Petr Bernardone pozoroval svého syna při tomto novém povolání. Nadále pro to neměl žádné pochopení. A tak jej ustavičně proklínal. František se o tom doslechl. Poprosil jednoho chudého muže, aby se zdržoval pokud možno v blízkosti jeho otce, a když jej bude proklínat, aby mu žehnal.

Tělesný Františkův bratr Angelo v lehkomyšlnosti mládí a v přesvědčení, že je ten nejlepší ze všech synů, viděl jednou Františka, jak se zimou třese v kostele, kde se modlil. Řekl uštěpačně jednomu kamarádovi: »Běž k mému bratrovi a řekni mu, aby mi prodal trochu svého potu!«

Kamarád to vyřídil Františkovi a ten na to odpověděl: »Svůj pot jsem prodal za lepší cenu našemu Pánu Ježíši Kristu.«

* * *

Po skončení práce u S. Damiana šel František do spoletského údolí. Tam byl rozpadlý kostelík sv. Petra v trní. Z lásky ke knížeti apoštolů opravil i tento kostel. Dalším cílem byl mariánský kostelík, Porciunkula, zasvěcený Panně Marii andělské.

Práci na tomto kostele mohl vyjádřit zvláštním způsobem lásku k Matce Boží. Tuto lásku měl od dětství v krvi. Již v době dětství živila v něm tuto lásku matka Pika. Syn si ji chránil jako drahocenné dědictví. Proto si František v celém svém životě vyprosil od blahoslavené Panny všechno, co bylo pro něho Božím milosrdenstvím určeno. Když cítil, že se blíží konec jeho dnů, nebylo pro něho lepšího místa, kde by mohl zavřít provždy své oči, než toto požehnané útočiště. Zde se mu pod ochranou Panny Marie otevřela nebeská brána.

(Pokračování příště)

Život Kristův (31)

XXXI. Věříte v Boha, věřte i ve mne

1) Skutečnosti, které jsme analyzovali v předešlé katechezi, ve svém celku výmluvně dokládají Ježíšovo vědomí ohledně jeho vlastní božské důstojnosti. Ježíš toto své vědomí projevuje, když na sebe vztahuje Boží jméno, když si přisvojuje Boží vlastnosti, moc posledního soudu nad jednáním každého člověka, moc odpouštět hříchy, moc nad samotným Božím zákonem. To všechno jsou jednotlivé aspekty jediné pravdy, kterou Ježíš neustále stvrzuje, totiž to, že on je pravým Bohem, že on a Otec jsou v dokonalé jednotě. To pak jasně vyřkne, když rozmlouvá s židy v chrámě v den slavnosti posvěcení chrámu: *Já a Otec jsme jedno* (Jan 10,30).

Nicméně, i když si Ježíš zcela zřetelně přisvojuje to, co přísluší Bohu, hovoří o sobě zároveň jako o Synu člověka. To proto, aby podtrhl osobní jednotu Boha a člověka v sobě samém a aby podle předem zvolené pedagogie vedl postupně své učedníky jakoby za ruku k vrcholům a hlubinám tajemství pravdy o své vlastní osobní identitě. Jakožto Syn člověka neváhá požadovat: *Věříte v Boha, věřte i ve mne* (Jan 14,1).

2) Těmto slovům je třeba rozumět v kontextu rozhovoru mezi Ježíšem a jeho apoštoly v průběhu poslední večeře. Tento rozhovor nacházíme ve čtvrtém evangeliu. Ježíš tvrdí, že odchází k Otci, aby svým učedníkům připravil místo v Otcově domě (srov. Jan 14,2-3). Když se ho Tomáš ptá na cestu, která vede k onomu domu, k onomu novému království, Ježíš mu odpovídá, že on sám je ta cesta, pravda a život (srov. Jan 14,6). Když ho Filip žádá, aby učedníkům ukázal Otce, Ježíš odpovídá naprosto jednoznačně: *Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne,*

viděl Otce. Jak můžeš říci: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. (Jan 14,9-11)

Toto Ježíšovo prohlášení působí na lidský intelekt zcela jednoznačně, pokud ovšem člověk nechová ve svém srdci nějaký předsudek ohledně Boží existence. Těm, kdo uznávají Otce, Ježíš ukazuje sebe sama a praví: *Hle, Otec je ve mně!*

3) Aby nabídl další důvody, proč uvěřit výše uvedenému prohlášení, Ježíš připomíná svá díla, tedy všechno to, co vykonal před zraky svých učedníků a před zraky všeho lidu. Jednalo se o svatá díla a často o zázraky, které měly funkci znamení ohledně plné pravdy o Ježíši. Právě z tohoto důvodu si Ježíš zasluhuje, aby v něj lidé věřili. Ježíš to tvrdí nejen v okruhu svých apoštolů, ale také před veškerým lidem. Vždyť můžeme číst, že v den Ježíšova slavnostního a triumfálního vstupu do Jeruzaléma velký zástup lidu, který přišel na velikonoční slavnosti, rozprávěl o Ježíšovi a že většina z nich v něho nevěřila, byť před jejich zraky vykonal četná znamení (srov. Jan 12,37). V určitém okamžiku Ježíš zvolá mocným hlasem: *Kdo věří ve mne, věří ne ve mne, ale v toho, který mne poslal* (Jan 12,44). Lze tedy říci, že Ježíš se ztotožňuje s Bohem jakožto obsahem víry, která je požadována a předkládána jeho učedníkům. Pak jim vysvětluje: *Co tedy já mluvím, mluvím tak, jak mi to pověděl Otec* (Jan 12,50). Jedná se o průzračnou narážku na to, jak Otec věčně vyslovuje Slovo, a tak plodí Slovo - Syna ve vnitřním trinitárním životě.

Tato víra, která je spjata s Ježíšovými skutky a s jeho slovy, je logickým důsledkem nepředpojatého naslouchání Ježíšovi, vnímání jeho skutků a meditace nad jeho slovy. Zároveň však je tato víra nezbytným předpokladem, který Ježíš vyžaduje od těch, kdo se chtějí stát jeho učedníky a mít užitek z jeho božské moci.

4) V této souvislosti je významné to, co říká Ježíš otci chlapce postiženého epilepsií, který byl již od svého mládí postižen němým duchem, jenž ho velmi skličoval. Ubohý otec úpěnlivě prosil Ježíše: *Ale můžeš-li něco, měj s námi slitování a pomoz nám!* Ježíš mu odpověděl: *Můžeš-li? Všechno je možné tomu, kdo věří!* Otec toho chlapce hned zvolal: *Věřím! Pomoz mé slabé víře!* (Mk 9,22-24) Nato Ježíš vykonal zázrak a uzdravil onoho nešťastníka. Vyžadoval však přitom od otce onoho chlapce otevřenost srdce pro víru. S touto dispozicí se v průběhu staletí mnozí pokorní a zarmoucení lidé obrátili na Ježíše stejně jako otec onoho epileptika, aby ho prosili ve svých časných potřebách a zejména v duchovních těžkostech.

5) Když se však lidé jakéhokoli společenského postavení a jakékoli kulturní úrovně z důvodu pýchy a nevěry stavějí k Ježíšovi odmítavě, pak Ježíš trestá tento jejich postoj tím, že jim upírá dobrodiní vyplývající z jeho božské důstojnosti a moci. V tomto ohledu je velmi významné to, co se tvrdí o obyvatelích Nazareta, mezi něž se Ježíš vrátil po počáteční etapě svého veřejného působení, kdy vykonal první velké zázraky. Nejenže se podívovali nad jeho učením a nad jeho skutky, ale dokonce se nad ním pohoršovali, a proto o něm hovořili a jednali s ním s nedůvěrou a nepřívětivostí, jako kdyby byl pro ně nežádoucí osobou. *Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamená tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve*

své rodině. “ A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných lidí vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře. (Mk 6,4-6) Zázraky jsou znamením Ježíšovy božské moci. Pokud existuje zatvrzelé odmítání víry v tuto Ježíšovu moc, zázrak pozbývá smyslu, protože nemůže sloužit tomu, co je jeho nejvlastnějším důvodem. Ostatně i učedníkům, kteří se po uzdravení epileptika dotazovali Ježíše, proč oni, když předtím od Ježíše obdrželi moc uzdravovat, nebyli s to vyhnat onoho démona, Ježíš odpovídá: *Pro svou malou víru. Amen, pravím vám: Budete-li mít víru jako hořčičné zrno, můžete říci této hoře: Přesuň se odtud tam!, a přesune se; a nic vám nebude nemožné.* (Mt 17,19-20) Jedná se o hyperbolickou a obraznou mluvu, jíž chce Ježíš svým učedníkům vštípit to, jak velkou moc má víra.

6) Totéž Ježíš podtrhuje po vykonání zázraku uzdravení slepého od narození, když se s ním setká a žádá ho: *Věříš v Syna člověka? Odpověděl: A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil? Ježíš mu odpověděl: Viděls ho: je to ten, kdo s tebou mluví. On na to řekl: Věřím, Pane! A padl před ním na kolena.* (Jan 9,35-38) Je to úkon víry pokorného člověka, obraz každého člověka, který upřímně hledá Boha (srov. Dt 29,3; Iz 6,9; Jer 5,21; Ez 12,2). Tento člověk proto obdrží nejen milost smyslového zraku, ale také duchovního vidění, poněvadž uznává Syna člověka. Odlišuje se tak od těch, kdo se považují za soběstačné a odmítají světlo přicházející shůry. Tito druzí se tak před Bohem a před Ježíšem sami odsuzují k duchovní slepotě (srov. Jan 9,39-41).

7) Rozhodující význam víry se ještě jasněji projevuje v dialogu mezi Ježíšem a Martou, který se odehrál před Lazarovým hrobem: *Ježíš jí řekl: Tvůj bratr vstane. Marta mu odpověděla: Vím, že vstane při vzkříšení*

v poslední den. Ježíš jí řekl: *Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Odpověděla mu: Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.* (Jan 11,23-27) Poté Ježíš vzkřísil Lazara na znamení vlastní božské moci, díky níž nejen křísí mrtvé, poněvadž je Pánem života, ale také vítězí nad smrtí. Vždyť on je, jak to řekl Martě, vzkříšení a život!

8) Ježíšovo učení ohledně víry, která je podmínkou pro účinnost jeho spasitelského působení, je shrnuto a stvrzeno v jeho nočním rozhovoru s členem židovské velerady, Nikodémem, který byl vůči Ježíšovi otevřený a který byl ochoten uznat jej jako Mistra poslaného Bohem (srov. Jan 3,12). Ježíš s ním dlouho rozprávěl o novém životě a v zásadě také o nové ekonomii spásy založené na víře v Syna člověka, který musí být vyvýšen, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. *Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.* (Jan 3,15-16) Víra v Ježíše Krista je tedy základem podmínkou spásy, základem podmínkou pro dosažení života věčného. Je to víra v jednorozeného Syna, který je soupodstatný s Otcem, v Syna, v němž se zjevuje Otcova láska. Vždyť *Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět skrze něho byl spasen* (Jan 3,17). Soud je ve skutečnosti přítomen již v rozhodnutí pro víru v Krista nebo proti ní: *Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího* (Jan 3,18).

Když Ježíš hovoří s Nikodémem, ukazuje na to, že jádrem víry, která člověka zachraňuje, je velikonoční tajemství: *Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný* (Jan 3,14-15).

To je také jakýsi „kritický bod“ víry v Ježíše Krista. Kříž byl definitivní zkouškou víry apoštolů a Ježíšových učedníků. Tváří v tvář tomuto „vyvýšení“ nemohli učedníci nezůstat šokováni, jak se to také stalo. Ovšem skutečnost, že Ježíš třetího dne vstal, jim dovolila vyjít vítězně z této vrcholné zkoušky. Rovněž Tomáš, který byl poslední, kdo překonal velikonoční zkoušku víry, během svého setkání se Vzkříšeným zvolá ono úchvatné vyznání víry: *Pán můj a Bůh můj!* (Jan 20,28) Jako Petr u Cesareje Filipovy (srov. Mt 16,16), tak také Tomáš při tomto velikonočním setkání nechá propuknout onomu radostnému křiku víry, která má svůj původ v Otcí: Ukřižovaný a vzkříšený Ježíš je Pán a Bůh!

9) Ihned potom, co uvedl toto Tomášovo vyznání víry i Ježíšovu odpověď, v níž jsou prohlášení za blažené ti, kdo neviděli a uvěřili (srov. Jan 20,29), evangelista Jan píše první závěr svého evangelia: *Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.* (Jan 20,30-31)

Tak tedy všechno to, co Ježíš vykonal a čemu učil, všechno to, co hlásali apoštolové a co také dosvědčovali a co evangelisté zaznamenali, všechno to, co církve uchovává a opakuje z jejich učení, to všechno musí sloužit víře, díky níž se dochází spásy. Spása, tedy věčný život, úzce souvisí s mesiášským posláním Ježíše Krista, z něhož vyplývá veškerá logika a ekonomie křesťanské víry. Totéž tvrdí sám evangelista Jan v prologu svého evangelia: *Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se narodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.* (Jan 1,12)

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

RUSKO

Moskevský soud anuloval legalizaci »Svědků Jehovových«. Jak se uvádí ve zdůvodnění, tato sekta nepatří k tradičním ruským náboženstvím, jako jsou křesťanství, židovství nebo islám. Narušuje rodiny a svádí děti bez souhlasu rodičů. Registrace takové náboženské společnosti není proto možná.

USA

Američtí katoličtí biskupové připravují prohlášení k politice prezidenta G. W. Bushe v oblasti životního prostředí a energie. Ve zveřejněném návrhu apelují na vládu, aby zesílila boj za ochranu klimatu a neobětovala je zájmům určitých průmyslových odvětví. Prohlášení má být schváleno v těchto dnech na zasedání biskupské konference Spojených států. Prezident Bush oznámil, že požadavek na program energetických úspor se zamítá a bude zesílena produkce energie získávané z ropy, zemního plynu a jaderných elektráren.

KUBA

První misionáři řádu redemptoristů dostali povolení, aby se 40 let po svém vyhnání opět mohli vrátit na Kubu. Chtějí svou činnost zahájit nejdříve na tzv. »Ostrově mladých«, kde žije 100 000 věřících bez církevní pastorační péče.

VELKÁ BRITÁNIE

Podle názoru Tonyho Blaira by neměli být nadále vylučováni katolíci z následnictví na královském trůnu. Vyslovil se tak pro změnu dosavadní ústavy. Jako anglikán, jehož manželka je katolička, pokládá dosavadní stav za absolutně diskriminující.

NĚMECKO

Kardinál Josef Ratzinger, prefekt Kongregace pro nauku víry, odsoudil produkci lidí ve zkumavkách.

»Tam, kde jsou lidé vyráběni jako zboží a představují tak produkty, je hluboce urážena lidská

důstojnost,« prohlásil kardinál na poutním místě Altötting. Dalším krokem při takové produkci je, že plod se použije k výrobě lidských orgánů, které mají pomoci při léčení. Kdo však uvěří takovým zdanlivě lidumilným slibům, bude nakonec sám podveden, varoval kardinál Ratzinger. Podepsal pak protestní akci, kterou organizuje Kolpingovo dílo pod heslem: »Řekni své ne ke klonování!«

INDIE

Indický kardinál Varkey Vithaythil po svém návratu z mimořádné konzistoře vyzval katolickou církev, aby bojovala proti negativním důsledkům globalizace. Církev se musí účinněji starat o chudé v rozvojových zemích. Globalizace vede totiž k tomu, že bohaté národy se stávají ještě bohatšími na úkor národů chudých.

SVATODUŠNÍ PONDĚLÍ

Papež Jan Pavel II. tento den přijal 180 polských dětí s nádorovým onemocněním. Kritizoval přitom polské zdravotnictví. »Kéž Bůh dá odpovědným Duchu lásky a moudrosti«, aby podnikli všechno pro změnu dosavadní situace.

VELKÁ BRITÁNIE

Katoličtí biskupové Velké Británie vydali pastýřský list k parlamentním volbám v zemi. Poukazují v něm na důležité otázky sociálního učení církve, které by měly být respektovány těmi, kdo přistupují k volebním urnám. Upozorňují také na problémy ochrany lidského života, rodiny, na chudobu, nespravedlnost, na problém přistěhovalců žádajících o azyl. Výslovně zdůrazňují, že víra zavazuje k politické angažovanosti. Křesťané musí rozpoznávat Kristův hlas v každém volání v nouzi. Vyzývají voliče, aby se nedívali pouze na ten nebo onen bod volebního programu tří velkých stran, nýbrž na celek.

-sks-

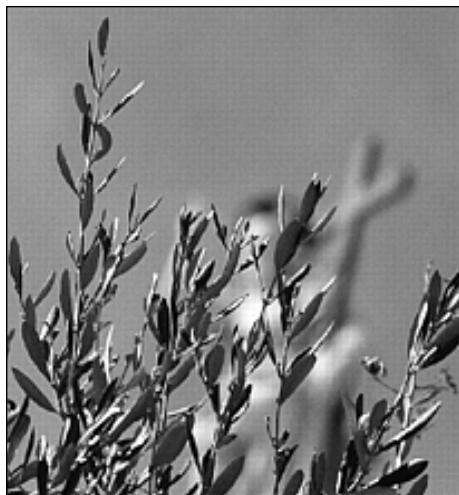
Ze stínu ke světlu

Svědectví jednoho vězně (1)

Jmenuji se Freddy a byl jsem alkoholi-
kem, zlodějem a vykradačem kostelů a ještě
mnoho dalšího. Udělal jsem v životě mnoho
zlého: rvačky, krádeže, loupežná přepadení,
únosy rukojmích. Někdy jsem těžce zranil
druhé lidi; hledal mě Interpol, byl jsem
mnohokrát ve vězení, ale nijak jsem se
neměnil, protože při každém propuštění
jsem řekl strážcům u brány: »Až do příštího
setkání!«

Nechápu, jak jsem se tak mohl otočit
k Pánu zády, jak jsem to mohl dělat tolik let!
Neboť udělal pro mě velmi mnoho a poslal
mi hodně milostí! A jeho Matka Panna
Maria se za mne tolik přimlouvala! Ale na
to všechno jsem zapomněl, nebo spíše si
myslím, že jsem na to nechtěl vzpomínat.
Po mém obrácení mi to opět všechno přišlo
na mysl.

Narodil jsem se v únoru 1942 v Arde-
nách. V 18 měsících jsem přestal chodit:
moje kolena se obrátila dozadu. Já sám si
na to nevzpomínám, ale moje matka mi to
často vyprávěla. Lékaři říkali, že se s tím
nedá nic dělat. Moje matka už nevěděla, na
koho by se měla obrátit. Nad naší vesnicí
Saint-Vincent stála kaple, která je tam ještě
dnes. V té kapli byla socha Panny Marie

Lurdské. Moje matka tam zašla, zapálila
svíci a modlila se z celého srdce. Když se
vrátila domů, já jsem běhal. Moje stará teta,
která stále ještě bydlí v Saint-Vincent, to
může dosvědčit.

V šesti letech na mě »zamrkal« Pán, když
jsem byl jednou nemocný. Bylo to v noci a já
jsem najednou viděl, jak přede mnou táhnou
obrazy: malý Ježíšek, Panna Maria a svatý
Josef – tedy svatá Rodina – a v pravém rohu
pod oknem bylo něco jako malé slunce!

Řekl jsem svému bratrovi: »Podívej se, jak je
to krásné!« On řekl »ano«, ale ve skutečnosti
nic neviděl.

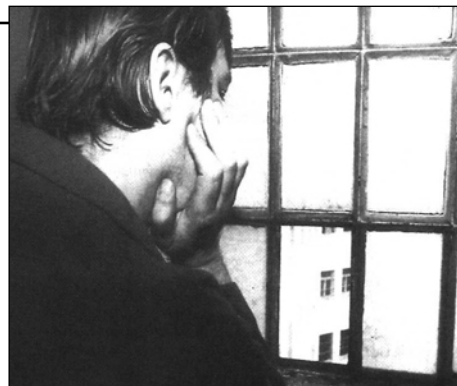
V tom roce byli moji rodiče tak chudí,
že nám nemohli k Vánocům koupit nic
zvláštního. Na Štědrý den večer poslouchala
celá rodina potmě z rádia vánoční zpěvy.
Řekl jsem si pojednou ve svém srdci: »Kdyby
nám tak Ježíšek mohl dát na stůl něco
pěkného!« V tom okamžiku někdo zaklepal
na dveře: byl to pekař a přinesl nám velký
sladký koláč.

O mnoho později, bylo to v roce 1975,
jsem onemocněl. Kašlal jsem, nic jsem
nejedl, plival jsem krev. Neměl jsem před-
stavu o tom, jak jsem nemocný; neviděl
jsem to, ale citelně jsem ztrácel na váze:
během 15 dnů jsem zhubl o 15 kg. Tu přišla
na návštěvu moje matka. Ležel jsem na
pohovce, talíř plný krve na zemi. Ihned
věděla, o co jde, a řekla mi:

»Můj synu, já tě odvezu do nemocnice.«
Než jsem tam přišel, upadl jsem do bezvě-
domí. Lékař řekl mé matce: »Jestli má váš
syn děti, měly by se zavolat, protože váš
syn do dvou hodin zemře.« I když jsme
byli rozvedení, přivedla Marie moji dceru
Lydii, aby mě naposledy viděla živého.
Když moje dcera vstoupila, viděl jsem ji
několik vteřin, potom jsem opět upadl do
bezvědomí. Po vyšetření lékař zjistil, že
nemám rakovinu, ale těžký hnisavý zánět
plic. Po třech měsících jsem byl opět na
nohou a cítil jsem se fit.

Několik let později při jednom únosu
jsem se potřeboval dostat z Belgie do Ně-
mecka a musel jsem projet knížectvím
Lucemburk. Blízko za městem Lucemburk
u Rod Sise byl policejní zátaras: šest policistů
se samopaly. Neuposlechl jsem příkazu
prvního policisty. Všichni mířili na mě,
aby mě zastřelili, i když jsem měl rukojmí.
Kulky přilétaly ze všech stran: na přední
sklo, na dveře... vlastně jsem měl být mrtvý.
Ale Pán opět rozhodl jinak. I když jsem byl
plný nenávisti, čekal na svou hodinu, aby mě
přitáhl k sobě. Měl se mnou svůj plán lásky,
poslání, které mi chtěl svěřit. Vyvázl jsem
s jednou kulkou v zádech a moje rukojmí
s kulkou v lokti.

Dnes chápu, jak velice byl Pán trpělivý
a milosrdný, protože s jeho milostí jsem
vícekrát unikl smrti, zatímco já jsem se
proti němu bouřil. A jeho láska nakonec
prolomila obranný štít násilí a nenávisti, za
kterým jsem se skrýval...

Ale vraťme se zpět k počátkům mého
násilnického života.

R. 1962 mi bylo dvacet a moje dcera
umřela, když jí bylo dva a půl měsíce! Tehdy
jsem se vzepřel proti Bohu: nechtěl jsem
už věřit a říkal jsem stále, že Bůh vůbec
není. Začal jsem pít, brát drogy a dělat věci,
o kterých jsem mluvil na počátku. Trvalo
to asi pět let.

Místo, kde to nyní píšu, je vězení v Na-
muru, je šest hodin ráno. Byl jsem za vraždu
jedné ženy odsouzen na doživotí. Jestli jsem
tu vraždu skutečně spáchal, nebo ne, ví
jen Ježíš a já. Není to kvůli délce trestu,
který mám ještě před sebou, že jsem začal
přemýšlet, ale opravdu jsem začal přemýšlet
o všem tom zlém, co jsem napáchal. Proč?
Tato otázka zůstává bez odpovědi. Řekl
jsem si: »Všechno zlo, které jsem spáchal,
všechno utrpení, které jsem zapříčinil,
to všechno je moje vina. Že jsem ztratil
svoji malou, je snad pro to dítě dobře; Bůh
rozhodl, že ji ode mne vezme, protože věděl,
jaký život povedu...«

Již několik let mám otázky na téma Bůh.
Řekl jsem mu: »Jestliže jsi, dej mi znamení!«
Nedostal jsem však žádnou odpověď. Ale
docházelo stále k drobným událostem, které
způsobily, že jsem na něho myslel. Jeden
příklad: Když jsem při posledním trestu
byl ve vězení v Arlon, bylo velmi horko;
okno mé cely bylo otevřené a já jsem psal.
Najednou přiletěla bílá holubice do mé cely
a sedla si na okraj mého šálku s kávou,
přímo vedle mne. Byl jsem překvapený,
protože v okolí věznice jsou jenom divocí
holubi. Podíval jsem se na ni a řekl jsem jí:
»Ty snad jsi Duch svatý!« Zmizela tak, jak
přišla, a já jsem si řekl: »Je to hloupé myslet
si něco takového.«

Žil jsem tak, jak žije mnoho vězňů,
a opatroval jsem si i ve vězení alkohol, drogy
a léky. A tak ubíhal život stále v hříchu.
Dělal jsem všechno, co jsem neměl dělat,
a byl jsem stále vzbouřencem, ne sice nutně
proti Bohu, ale proti dozorcům a proti všem,
kteří mi mohli prokázat něco dobrého.

(Pokračování příště)

Prosíme čtenáře, aby si laskavě doplnili chybějící text v minulém čísle Světla na str. 10 na konci článku Podruhé na ostrově Malta: **Večer se vrátil papež do Říma a ukončil tak své velké jubilejní putování po stopách dějin spásy.** Za toto nedopatření se čtenářům omlouváme.

VATIKÁN

V souvislosti s vystavením tělesných ostatků papeže Jana XXIII. o svatodušních svátcích přihlásil se poprvé ke slovu také dnes 78letý Gennaro Goglio, který mrtvolu papeže před 38 lety balzamoval. Papež Jan XXIII. zemřel na rakovinu. Když již tušil svou smrt, chtěl zabránit tomu, aby se v tisku objevila jeho nabalzamovaná mrtvola, jak se to stalo u jeho předchůdců. Genaro Goglio byl tehdy mladým patologem, který studoval v Lausanne zcela novou metodu balzamování. Měl velký respekt ke svěřenému úkolu a nasměl tehdy o tom hovořit ani se svou ženou. Když se jej Vatikán ptal na honorář, odmítl ho s tím, že je pro něho dostatečnou odměnou sama čest vykonat tuto práci. Je pro něho velkou radostí, že výsledek jeho práce je pokládán za »zázrak«.

Rakev s tělesnými ostatky Jana XXIII. byla ve slavnostním původu přenesena do baziliky Sv. Petra a umístěna v bočním oltáři sv. Jeronýma, v blízkosti bronzové sochy sv. Petra.

Podle Radio Vaticana

Utopie bez konkrétnosti

Evangelický zemský biskup o »papeži pro všechny křesťany«

Zemský bavorský luterský biskup Johannes Friedrich se postaral o rozruch, když vyslovil názor, že si umí představit za »určitých podmínek papeže jako mluvčího všech křesťanů«.

Jaké jsou však jeho »určité podmínky«? Přijmout papežství v jeho současné podobě je pro něho naprosto nepřijatelné. Ani neomylnost v otázkách víry a mravů, ani jurisdikční pravomoc nepřicházejí v žádném případě v úvahu. Naprosto odmítá také centralistickou hierarchickou církevní strukturu.

S odvoláním na kardinála Kaspera prohlásil Friedrich, že evangelíci mají zcela jiné pojetí církve. A k tomu patří, že neuznávají kněžský stav, a od toho, jak řekl, »nemůžeme ustoupit«. Umí si prý představit, že papež ustoupí od dosavadního způsobu výkonu primátu a spokojí se s kolegiálně koncilární a synodální strukturou. »Jestliže dobře rozumím kardinálu Kasperovi, mělo by se o takové změně hovořit na kardinálské konzistoři,« očekával biskup Friedrich. Na konzistoři však, jak víme, o výkonu či dokonce změně papežského úřadu nebyla vůbec řeč. *Překl. JŠ*

Draží bratři a sestry, dne 1. července L. P. 2001 v 11.30 hod. se koná **putovní slavnost u Matky Boží v Křešicích u Litoměřic** za účasti generálního vikáře Mons. Karla Havelky. Při mši svaté a v průvodu s Matkou Boží bude hrát dechová hudba z Moravy. Zveme všechny činitele Matičky Boží Křešické k účasti na této velké slavnosti. Za farní úřad Křešice P. Jaroslav Stríž.

Libice nad Cidlinou – nověna ke sv. Vojtěchovi za duchovní povolání pokračuje v neděli 24. června od 15 hod. Vede P. Pavel Dokládál.

Koclířov u Svitav – 7. 7. celodenní program duchovní obnovy I. mariánské soboty, oslavuje o. biskup Josef Kajnek, přednáší jáhen MUDr. Max Kašparů

Koclířov u Svitav – Fatimský apoštolát pořádá letní týdenní prázdninové pobyty pro rodiny i osamělé. Cena včetně plné penze 1 400 Kč. Děti slevy. Přihlášky na adresu: ČM Fatima 569 11 Koclířov u Svitav, tel., fax 0461/543 164

Poslední volná místa: Lurdy, La Salette, Paříž od 22. 8. do 30. 8. 2001. Při přihlášení se s vystřihnutým tímto inzerátem **sleva 1500 Kč.** Platí do vyprodání posledních míst. **KCK Misie** Masarykova 46, 751 03 Brodek u Přerova, telefon 0641/741 150.

Liturgická čtení

Neděle 24. 6. – slavnost Narození

sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1-6

Ž 139(138),1-3.13-14ab.14c-15

Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)

2. čt.: Sk 13,22-26

Ev.: Lk 1,57-66.80

Pondělí 25. 6. – ferie

1. čt.: Gn 12,1-9

Ž 33(32),12-13.18-19.20+22

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Mt 7,1-5

Úterý 26. 6. – ferie

1. čt.: Gn 13,2.5-18

Ž 15(14),2-3ab.3cd-4ab.5

Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?*)

Ev.: Mt 7,6.12-14

Středa 27. 6. – nez. pam. sv. Cyrila

Alexandrijského

1. čt.: Gn 15,1-12.17-18

Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 7,15-20

Čtvrtek 28. 6. – památka sv. Ireneje

1. čt.: Gn 16,1-12.15-16

Ž 106(105),1-2.3-4a.4b-5

Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý.*)

Ev.: Mt 7,21-29

večer: vigilie slavnosti sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 3,1-10

Ž 19(18),2-3.4-5

Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

2. čt.: Gal 1,11-20

Ev.: Jan 21,15-19

Pátek 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1-11

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)

2. čt.: 2 Tim 4,6-8.17-18

Ev.: Mt 16,13-19

Sobota 30. 6. – svátek Výročí posvěcení

olomoucké katedrály (v ostatních diecézích nez. pam. svatých prvomučedníků římských nebo sob. pam. P. Marie)

1.čt.: 1 Král 8,22-23.27-30 (nebo jiné z Lekt. V)

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupů!*)

Ev.: Mt 16,13-19 (nebo jiné z Lekt. V)

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	24.6.	25.6.	26.6.	27.6.	28.6.	29.6.	30.6.

Antifona	1396	1150	1166	1181	1708	1405	1637
Žalm	783	783	783	784	786	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	1396	1151	1166	1182	1708	1406	1638
Antifony	1397	1151	1167	1183	1198	1407	1639
Žalmy	813	1152	1167	1183	1199	813	813
Kr. čtení a zpěv	1397	1155	1170	1186	1710	1407	1639
Antifona k Zach. kantiku	1397	1155	1170	1186	1403	1407	1639
Prosby	1398	1155	1171	1186	1711	1407	1640
Záv. modlitba	1398	1156	1171	1402	1403	1408	1640

Modlitba během dne:

Hymnus	1264	1156	1172	1187	1203	1264	792
Antifony	1398	1157	1172	1188	1204	1408	1641
Žalmy	818	1157	1172	1188	1204	1265	1234
Krátké čtení	1399	1159	1175	1190	1206	1408	1641
Záv. modlitba	1398	1159	1175	1191	1206	1408	1640

Nešpory: SO

Hymnus	1394	1400	1160	1176	1192	1409	1409	807
Antifony	1395	1400	1161	1177	1193	1404	1410	808
Žalmy	1751	1761	1161	1177	1193	1670	1678	808
Kr. čtení a zpěv	1395	1400	1164	1180	1196	1404	1410	810
Ant. ke kant. P. M.	1395	1401	1164	1180	1196	1404	1411	702
Prosby	1395	1401	1165	1180	1196	1405	1411	811
Záv. modlitba	1396	1398	1165	1181	1402	1405	1408	702
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242	1238

MCM s. r. o. nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Josef Janšta: EVIČKA

V příběhu pro děti od 5 do 10 let se setkáváme s obyčejnou rodinou, prožíváme s ní všední i sváteční události. Jsme vtaženi do jejich problémů, poznáváme sílu žitého křesťanství, které se otevírá okolí a přijímá ty, kterým doma chybí láska.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 144 stran, 87 Kč

Jean Ladame:

SRDCE JEŽÍŠOVO, SRDCE PLNÉ LÁSKY

J. Ladame čtenáři předkládá autentickou podobu a smysl pobožnosti a úcty k Srdci Ježíšovu i její význam pro křesťanský život. Jde o zasvěcený výklad o povaze mystického života, k dané tématice jsou uvedeny biblické odkazy, vše dokresluje zajímavé údaje z francouzských církevních dějin.

Karmelitánské nakladatelství, brož.,
zúž. A5, 168 Kč, 100 Kč

O DUCHU SVATÉM

Raniero Cantalamessa: ZPĚV DUCHA

Často zpíváme při slavnostních bohoslužbách hymnus Veni creator (Přijď, Tvůrce). Od doby svého vzniku v 9. století tento hymnus bez ustání zaznívá v liturgii Velikonoc a v křesťanských shromážděních jako nikdy nekončící a slavnostní modlitba k Utěšiteli. Chvalozpěv Veni creator představuje velkolepou fresku působení Ducha svatého v dějinách spásy a v životě církve. R. Cantalamessa podává v knize ucelený výklad jednotlivých veršů či oslovení v uvedeném hymnu. Přitom čerpá především z Písma svatého, děl církevních otců a liturgie.

Karmelitánské nakladatelství, váz., přebal, zúž. A5, 370 stran, 329 Kč

AUDIOKAZETY - DUCHOVNÍ PÍSNĚ

HROZEN V LISU

Nahrávka studia Telepace Ostrava. Autorem hudby a textů je Mirek Přikryl. Kromě duchovních písní si můžeme poslechnout také Missu Racemus.

Telepace Ostrava, 50 minut, 120 Kč

ZPÍVEJTE HOSPODINU

P. Mgr. Petr Černota, děkan v Karviné, nazpíval Biblické písně a Ave Maria Antonína Dvořáka. Na varhany jej doprovázel Kamil Novák. Nahrávku doplňují čtyři známé černošské spirituály – Hluboká řeka; Já smuten; To já, ó, Pane můj; Ó, Petře.

P. Černota mj. zpíval v komorním souboru Petra Chromčáka v Ostravě a několikrát vypomáhal v ostravské filharmonii. K. Novák je absolventem Katedrálního vzdělávacího střediska liturgické hudby a zpěvu v Olomouci a v roce 2000, kdy byla nahrávka pořízena, byl posluchačem V. ročníku Janáčkovy konzervatoře v Ostravě v oboru varhany.

Telepace Ostrava, 41 minut, 150 Kč

ÚCTA K SRDCI JEŽÍŠOVU

P. Bernhard Siebers:

PRAMEN ŽIVOTA A SVATOSTI

Knihy B. Sieberse používá pro rozjímavou modlitbu litanii k Srdci Ježíšovu. Když se modlíme k Srdci Ježíšovu, naše pozornost a úcta nezůstává stát u tělesného srdce, ale vede nás k hlubšímu osobnímu prožití vztahu k našemu Spasiteli.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 198 stran, 91 Kč

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PoNoS, 779 00 OLOMOUČ 9

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s.r.o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlomcm@iol.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>). Na této adrese přijímáme objednávky týdeníku i knih. Registrční značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/741 83 83; podávající novinyých zástupců povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.